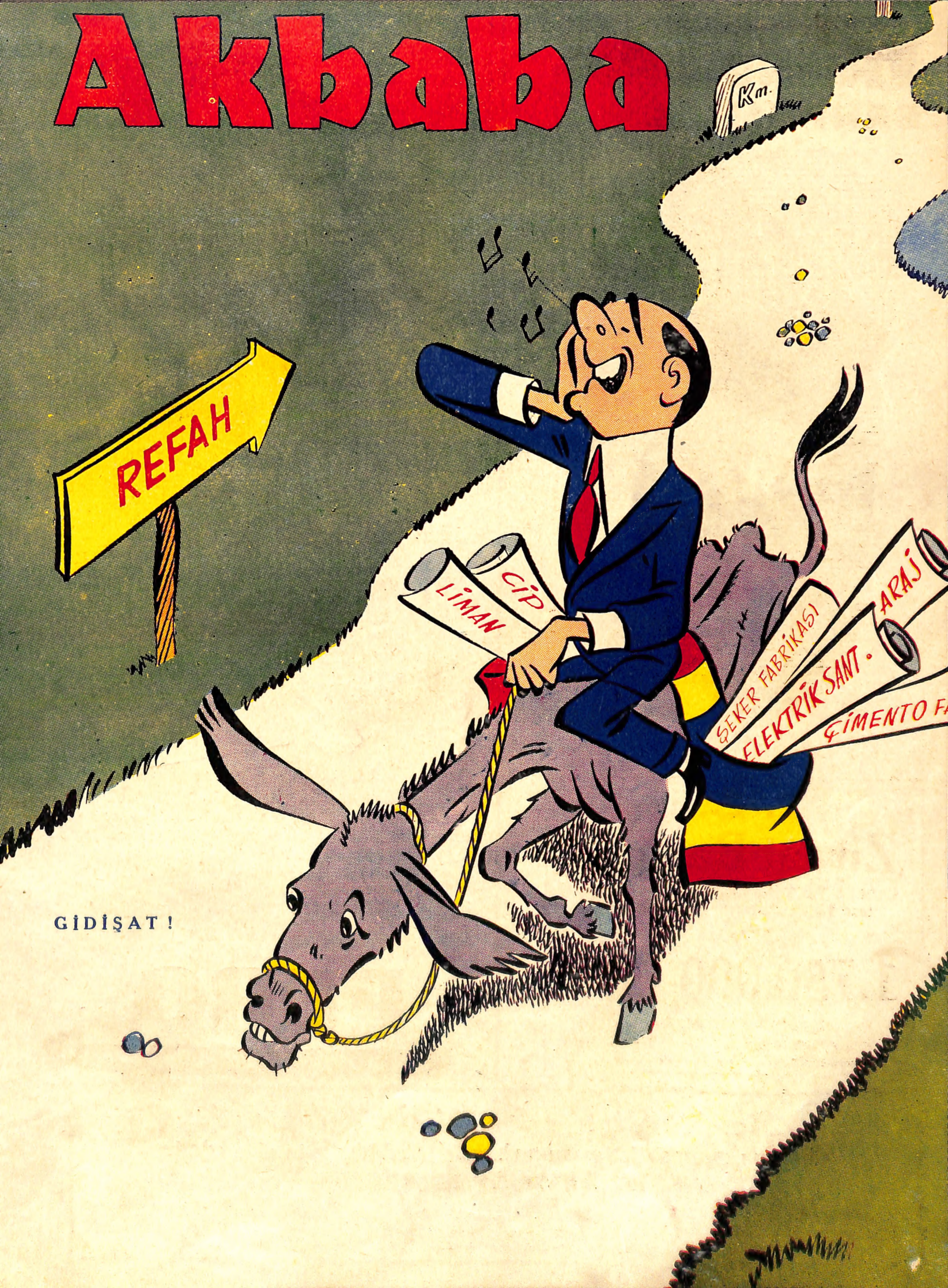
Akbaba
Km.
REFAH
CİP
LİMAN
ŞEKER FABRİKASI
ELEKTRİK SANT.
ARAJ
ÇİMENTO F
GİDİŞAT !

VAKIFLAR BANKASI

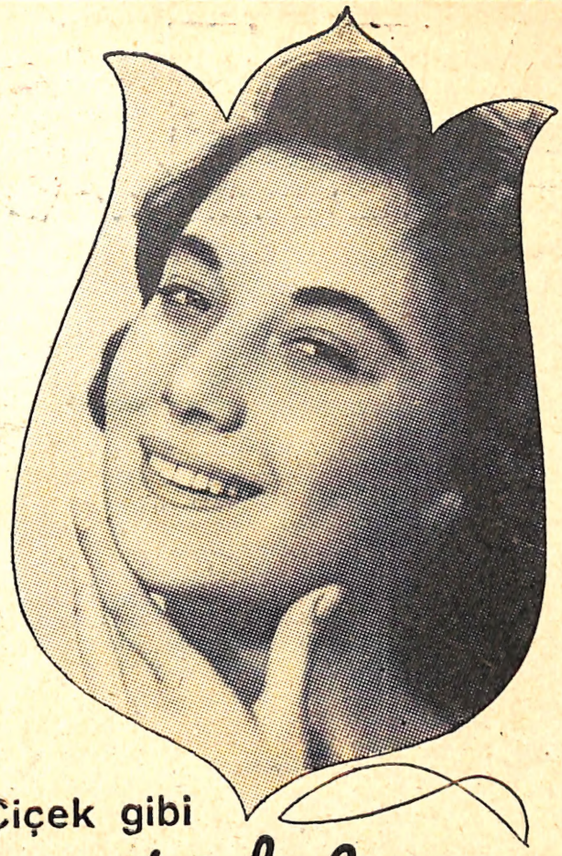

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

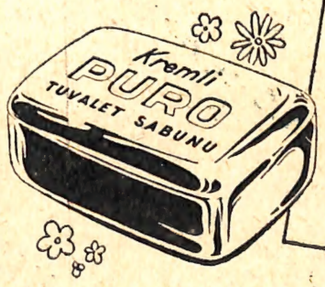

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü • nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

56-17

T. C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Size tavsiye edeceğimiz kitaplar!

Kitap mı okumak istiyorsunuz?.. Hiç tereddütsüz tavsiye ederiz:

AKBABA YAYINLARINI OKUYUNUZ!

Mizah edebiyatı mı istiyorsunuz?... Hiç şüphe etmeyiniz: En zarif eserler!.. Polis romanları mı istiyorsunuz?.. Bütün dillere çevrilmiş en meşhur kitaplar!.. Dünya şaheserleri mi istiyorsunuz?.. En büyük imzaların, en güzel eserleri ve en titiz tercüme, en güzel Türkçe!

SAYI : 219 C.: 9 24 MAYIS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Politika Esnafı!

POLİTİKACILARIMIZ kimlerdir, hiç düşündünüz mü?. Şu, bir partinin programını benimseyen, iktidara onun gelmesini istiyen, kafasını onun için yoran, çenesini onun prensiplerini yaymak için işleten politikacılarımız?

Bunların, bir aydınlar topluluğu olması lâzım elbet: Okuyan insanlar, düşünen insanlar, konuşan insanlar topluluğu... Meydanlarda, kürsülerde onların sesi yükselecek; gazetelerde, dergilerde onların fikirleri yayılacak ve seçim sandıklarını oylariyle dolduracak büyük kalabalık, onların açtıkları bayraklar arkasından yürüyecek, değil mi?..

Affedersiniz ama, merak etmeğe başladım: Kim bu aydınlar topluluğu?

Geliniz, beraber arayalım:

Aydınlar? Aydınlar? Aydınlar?. Şüphesiz, memleket aydınlarının başında öğretmenlerimiz gelir: İlk okul öğretmenlerimiz, orta okul öğretmenlerimiz, lise öğretmenlerimiz... Bize, yarının aydınlar neslini hazırlayan insanlar!

Yoook sayın okuyucularım, bu serin bahar gecesi, onları, bodrum katındaki gün görmez odalarının ıslak karanlığında rahat bırakalım. Onlar, Maarif Vekâletinin, devlet bütçesinden maaş alan birer memurudur ve pek iyi bilirsiniz ki, memurlar politika ile uğraşmazlar.

Pekiiiy, ilmin, ihtisasın son basamaklarını çıkıp Üniversitelerimizin kapılarını çalalım: Profesörlerimizin, doçentlerimizin, asistanlarımızın kapılarını...

Hayır, hayır, hayır... Hukukta, edebiyatta, tıpta, fende, iktisatta, bize bilgilerinin altın meşalelerini tutan o insanlara, son yılların bir Maarif Vekili, politika ile uğraşmak, yazı yazmak, fikir söylemek hakkını değil, uğradıkları hakareti reddetmek hakkını bile çok gördü!

Sorumuzu, bir daha tekrarlıyalım öyleyse:

Pekiiiy, ya bizim politikacılarımız kimlerdir?.. Bizi düşüncelerinin sağlamlığına inandıracak, bizi duygularının mıknatısıyla arkalarından çekip götürecek politikacılarımız?

Hariciyecilerimiz mi? Memur... Dahiliyecilerimiz mi? Memur... Ziraatçilerimiz mi? Memur... Naflacılarımız mı? Memur... Münakalâtçılarımız mı? Memur...

Serbest meslek adamlarımı dediniz?.. Eveeet, serbest meslek adamları. Meselâ avukatlarımız, değil mi?

Affedersiniz ama, ya siz pek saf sınız, ya benimle alay ediyorsunuz!.. Sayın baylar, daha dün, Adliye Vekilimiz, hem de profesör Adliye Vekilimiz, hem de Ordinaryüs Profesör Adliye Vekilimiz, onlara, kendi barolarında toplanma hürriyetini bile yasak etmedi mi?

Öyleyse, Son defa tekrar soralım: Politikacılarımız kimlerdir?

Utanarak söyliyelim ki, politikacılarımız, ne iş hayatında, ne fikir hayatında, ne sanat hayatında barınamamış, kendi ikbalini, kendi partisinin iktidarında arayan, karmakarışık bir işsizler kalabalığıdır. Onun içindir ki, siyasî kavgalarımızda, başlar değil, yumruklar konuşuyor.

Yarın, memleketimizdeki zenginler azınlığı ile fakirler çoğunluğu arasında, ekmeğini devlet fırınından almayan büyük bir orta sınıf doğuncaya kadar, politikayı parti esnafının elinden kurtaramıyacağız.

Galiba asıl esnaf-ı bi insaf da bunlardır! **Yusuf Ziya Ortaç**

— İşte adalet heykeli!..
— Gözlerini niçin bağlamışlar baba?..
— Kimi atacağını, kimi tutacağını görmesin diye!..

KIYMASIN BİZE!

Her şeyin fazlası fazla. İnsan her gün baklava börek yese bıkar, demişler.

Ben Demokrat Partinin milleti mes'ut ettiğine, bahtiyar ettiğine inanmıyorum.

İnanmasına inanmıyorum ama, geçende okuduğum bir gazete haberi beni ürküttü. Amerikada güzel bir kız intihar etmiş. Neden, biliyor musunuz? Saadetten, bahtiyarlıktan. Bıraktığı mektupta, «fevkalâde bahtiyarım, mes'udum. Bu saadetin bozulacağından korktuğum için intihar ediyorum» diyormuş.

Demokrat Parti de bahtiyar etti, mes'ut etti' O kadar ki, ondan sonra bu saadetimizin bozulacağından korkar hale geldik. Bukadarı da fazla. Ne olur, kıymasın bize....

RAPOR...

İki komşu memleket arasında bir ticaret anlaşması yapılacaktı. Bu maksatla komşu memleketlerin birinden bir ticaret heyeti öbür memlekete gelmişti. Misafir ticaret heyetinin başkanı kendi memleketine günü gününe rapor gönderiyordu. Aşağıda bu günlük raporların tercümesini bulacaksınız.

3 Mart 19...

UÇAK alanında uçaktan indiğimiz zaman bizi gümrük memurlarından başka karşılayan olmadı. Memurlar bavulları mızı, valizlerimizi didik didik aramağa başladılar. Biz, bu hareketin protokola aykırı olduğunu, ticaret heyeti olduğumuzu, eşyalarımızı arıyamıyacaklarını söyledikse de, gümrük memurlarına anlatamadık. Vesikalarımızı gösterdik, para etmedi, muayeneden sonra iki saat kadar meydanda bekledik. Gelen giden olmadığı için ne yapacağımızı bilemiyorduk. Gece için kendimize bir otel aramağa karar verdiğimiz sırada bizi beş yüz kişiye yakın bir kalabalık karşılamağa geldi. Karşılayıcıların başında bulunan zat:

— Biz sizi deniz yolu ile geleceksiniz diye iskelede bekliyorduk, dedi.

— Pek şakacısınız, diye cevap verdim.

Bu zatın bizim memlekete denizden yol olmadığını bilmemesine elbette imkân yoktu. Gümrük memurlarından şikâyet ettik, Pek nazik şekilde özür diledi:

— Sizi, bizden zannetmişler, dedi. Bir kaçakçı çetesi geliyor diye ihbar olmuş da...

Sonra gülerek:

— Sizi yabancı yerine koymamışlar, bizden sayılırsınız, dedi.

— Teşekkür ederiz, diye cevap verdim.

Karşılayıcıların başında gelen zat:

— Beş, altı yüz kişiyle sizi karşıladık, dedi.

— Neden bukadar kalabalık? diye sormama vakit bırakmadan:

— Çünkü, dedi, gazeteciler Amerikadan gelen bir artisti karşılamağa gitmişler. Vekil bey de propaganda seyahatinde, müsteşar bey açılış töreninde. Umum müdür de barajda. Vali, pazara teftişe çıktı. Protokol müdürü garda beyefendiyi uğurluyor. Mektupçu ile Hukuk işleri müdürünü bu sabah emekliye ayırdılar. Hususî kalem müdürü, görülen lüzum üzerine izinli gönderildi. U. Müdür muavini sıhhî sebepten istifa etti. Kala kala bir ben kaldım. Onun için bukadar az geldik. Yoksa on beş yirmi bin kişi ile sizi karşılardık.

— Zatıâliniz kimsiniz? diye sordum.

— Ben, Vekâletin müsteşar muavininin birinci şube müdür vekilinin sekreter yardımcısına vekâlet ediyorum. Eğer Vekâlet emrine alınmazsam, sihhî sebepten istifa ettirilmezsem, mecburî izine gönderilmezsem, emekliye ayrılmazsam, görülen lüzum üzerine çıkarılmazsam, vazifeden affedilmezsem, şu dakikada bu işle meşgulüm, dedi.

Otomobillere binerken:

— Karşılama törenini denizde hazırladık, dedi. Şimdi hep beraber sahile gidelim. Orada tören yapıldıktan sonra istirahat edersiniz.

Sahilde arabalardan indik. Kayıklara binerek açıkta duran yata çıktık. Yat, iskeleye yanaşamadığı için, biz kayıklarla yana yanaştık. Yat hareket edince, bizi bayraklarla donatılmış gemiler karşıladı. Sahilden kırk bir pare top atıldı.

Tekrar sahile geldik. Rıhtım üzerinde yirmi ile yirmi beş yaş arasındaki küçük kız çocukları bize buketler verdiler. Üzerlerinde «Hoş geldiniz!» yazılı, fişe dalları ve çalı süpürgesi otlariyle süslü takların altından geçerken kurbanlar kesildi. Bandonun önünden geçerken fotoğraflar çekildi. Alkışlar arasında misafir kalacağımız otele geldik.

4 Mart 19...

Otelde, gazetecilerin baskınına uğradık. Fotoğraflarımızı çektiler.

— Memleketimizi nasıl bulduunuz? diye sordular.

Biz de her zaman, her yerde olduğu gibi:

— Fevkalâde... Harikulâde... Cennet gibi... Kalkınmalarınıza hayran olduk. Bizim için sizden alınacak pek çok dersler var, dedik..

Gazetecilerden biri bana:

— En çok hoşunuza giden ne oldu? diye sirdu.

Ben, nasıl cevap verilirse hoşlarına gideceğini evvelden öğrendiğim için:

— Şiş kebaplarınızla, dolmalarınız, bir de baklavanıza bayıldık, dedim.

Gazeteciler tam ayrılacağı sırada içlerinden biri:

— Siz ne oynuyorsunuz? diye sordu.

— Oyun sevmem, dedim.

Yüzüme tuhaf tuhaf baktı.

— Ciddî söylüyorum, hayatımda hiç oyun oynamadım, dedim.

Bizim heyetteki arkadaşlardan birine döndü:

— Siz nerede oyunuyorsunuz? dedi.

O da oynamadığını söyleyince, başka birine sordu:

— Ne maçı? dedik.

— Siz Madagaskar futbol takımı değil misiniz?

Hayatımda bukadar şakacı insanlar görmedim.

İçlerinden biri:

— Yok canım, bunlar futbolcu falan değil, dedi, bunlar Monakodan gelen güreş takımı...

Başka bir gazeteci de:

— Yok yahu, dedi, görmüyor musunuz, heriflerin suratlarını, bunlar besbelli Honolulu'dan gelen operet artistleri...

Biz, azetecilere ticaret heyeti olduğumuzu anlatınca:

— Öyleyse demindenberi ne diye bizi meşgul ediyorsunuz?.. dedidile.

Kendilerinden özür diledik.

5 Mart 19...

Geceki ziyafet pek neşeli geçti. Ziyafet sofrasında bir zat ayağa kalkarak, iki memleket arasındaki kültür, ticaret, tarih, coğrafya münasebetlerinden ve kader birliğinden bahsetti. Ve kadehini şerefimize kaldırdı. Bütün kadehler havaya kalktığı sırada, birdenbire elektrikler söndü. Kısa bir şaşkınlıktan sonra, herkes dışarı fırladı. Biz neye uğradığımızı şaşırmıştık.

— Kontak!.. Kontak!..

Diye bağırıyorlardı. Önce bize bu yapılanı, bu memleketin bir âdeti, şakası, sürprizi zannettim.

Bir müddet sonra elektrikler yandı. Nazik bir zat:

— Çok affedersiniz, dedi. Biz elektrikler kontak yaptı zannettik. Çünkü arasıra böyle kontak olur. Halbuki kontak değilmiş.

— Neymiş? diye sordum.

— Bu sefer sigorta atmış, dedi...

Tekrar yemeğe içmeğe başladık. Yine lâmbalar söndü. Bir kaçışma, koşmaca daha oldu. Karanlıkta yakaladığım birine:

— Kontak mı? diye sordum.

— Değil, dedi, cereyan kesildi.

— Ne kadar sürer?

— Belli olmaz. Bazan uzun sürer ama, bazan da bir iki saat için de tamir ederler.

Bereket versin çok ihtiyatlı in-

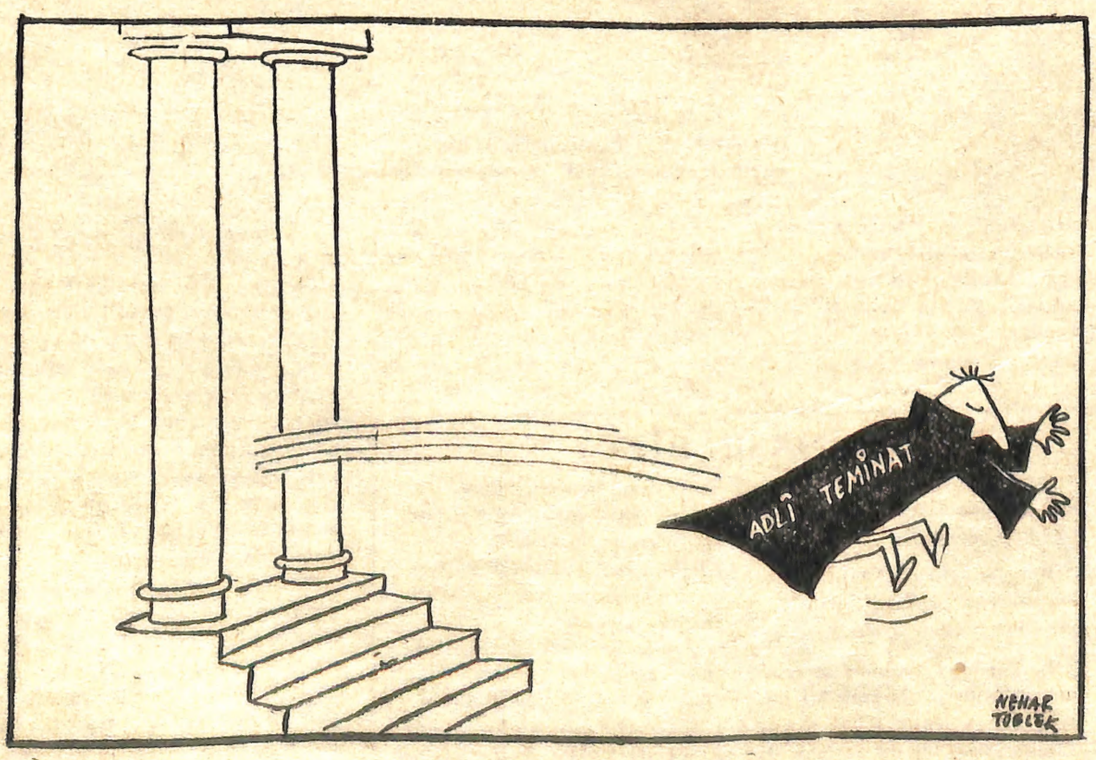

Görülen lüzum üzerine!..

sanlar olduklarından hemen lâmbalar geldi. Fakat lâmbaların gazı yoktu. Bu sefer şamdanlardaki mumları yakarlarken cereyan eldi.

6 Mart 19...

Bu gece sabaha kadar sanat gösterisi yaptılar. Şarkılar söylendi, sazlar çalındı, doğrusu pek güzel eğlendik.

11 Mart 19...

Dün, müzeleri, âbideleri gösterdiler. Bugün de yeni açılan fabrikaları dolaştırdılar. Yarın da şehri gezdirecekler. Henüz müzakereden falan lâf yok. Ayıp olur diye biz de bir şey söylemiyoruz. Herhalde bir programları vardır.

16 Mart 19...

Buraya ticaret andlaşması için geldiğimizi hatırlatmamızın doğru olup olmadığına bir türlü karar veremiyorum. Bu hususta emirlerinizi beklerim. Dün gece sabaha kadar şerefimize muazzam bir ziyafet verildi. Bugün okulları gezdirecekler, akşama yeni bir ziyafetteyiz.

19 Mart 19...

Dün gece yarısından sonra yirmi altı otomobille Sulukule denilen yere gittik. Sabaha kadar eğlendik. Size bu raporu uyku sersemi yazıyorum.

20 Mart 19...

İlk günler bizi eğlencelerle, balolarla, ziyafetlerle, içkilerle iyice serseme çevirip öylece müzakere masasına oturtmak, kazıklamak istiyorlar, zannetmiştim. Yanılmışım. Üç haftadır buradayız. Müzakerenin lâfını eden yok.

25 Mart 19...

Bugün U. Müdüre andlaşmayı ne zaman yapacağımızı sordum. Şaşırarak:

— Ne andlaşması? dedi.

— Ticaret anlaşması, dedim.

Büsbütün şaşırınca, kendilerine izah ettim. O zaman:

— Yaaaa, siz ticaret heyeti miy diniz? dedi, biz sizi başka memleketin yardım heyeti ile karıştırmışız.

Akşama yine şerefimize bir ziyafet var.

1 Nisan 19...

Dün gece bizim heyetten üç kişi fazla sarhoş oldu. Biz de zeybek, çiftetelli oynamasını öğrendik. Ziyafetlerde, hoplıyor, zıplıyor, göbek atıyoruz. Ticaret meselesini bir kere daha hatırlattım.

— Kolay canım. Biz size palamut, tütün, pamuk, fındık satarız, siz de bize kahve satarsınız, dediler.

— Bizde kahve yok, yetişmez, dedik.

— Öyle ise buğday satın! dediler.

— Biz buğdayı altı ay önce sizden satın almıştık, dedik.

— Zararı yok, artanını bize satarsınız, dediler.

Ertesi gün gazetelerde resimlerimiz çıktı. Altında şöyle bir havadis yazıyordu.

«Dost komşu memleketle ticaret andlaşması yapıldı. Yeniden 500 milyar dolarlık kredi açtılar. Zarurî ihtiyaçlarımızdan dudak boyası, zıpzıp, nal mıhı, sapan lâstiği gönderecekler.»

20 Nisan 19...

Geri dönmemiz için yüksek emirlerimizi aldık. Fakat ticaret heyetimiz bu memleketin havasına o kadar alıştı ki, artık dönmemize imkân yoktur. Yiyoruz, içiyoruz, eğleniyoruz, oynıyoruz. Bu sebeple toptan tabiiyet değiştirerek bu güzel memlekette kalmak kararını verdiğimizi saygılarımızla arzederiz!

●

ÜŞÜTMEDİN YA?

Sosyetenin sayılı kızlarındandı. Bir gece geç vakit, kolunda bir delikanlıyla apartımana döndü. Kapıcı hemen telefona sarılıp an nesini buldu:

— Ayten hanım bir erkek arkadaşı ile nihaeet kapıdan girdi efendim, asansörle çıkıyor.

Yarım saat sonra kızına kapıyı açan annesi:

— Gel bakalım, dedi. Asansörde soğuk almamışsındır inşallah...

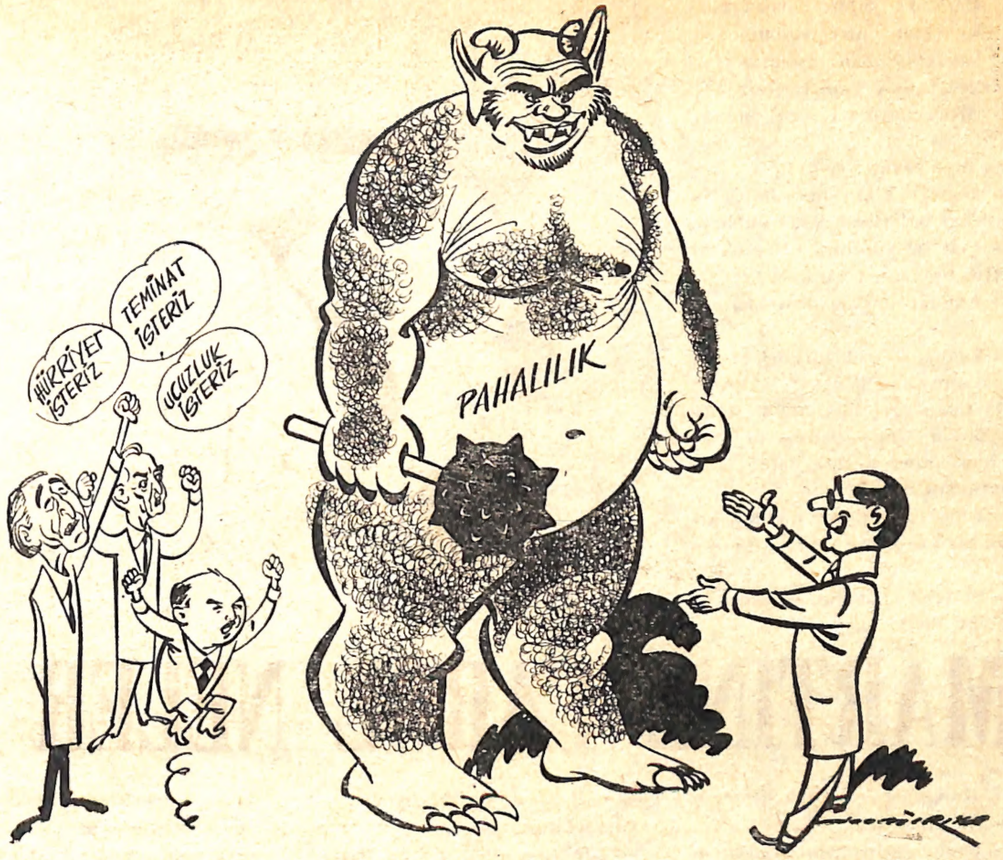

Menderes — Kendinize güveniyorsanız siperden çıkın da konuşalım!..

ÜÇ GÜZEL SES!..

Su sesi | **Kadın sesi** | **Para sesi!..**

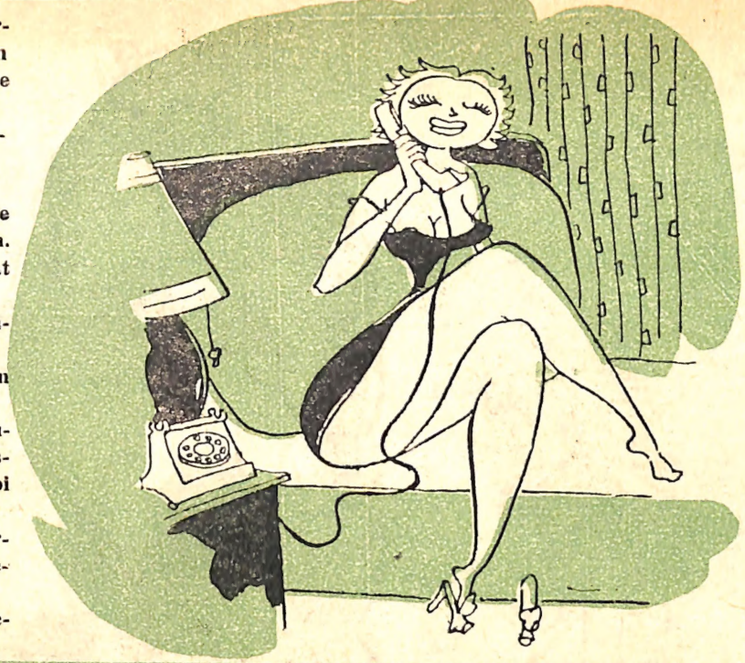

MARTINE CAROL NELER ANLATTI?

FRANSIZ yapısı sarışın borba uçak merdiveninin son basamağından ayağını yere basarken, suali yapıştırdım:

— Memleketimizi nasıl bulduunuz?

Şıp diye cevap verdi:

— Cennet gibi maşallah. Ne memleket be! Harikulâde buldum.

— Çok iyi yaptınız. Demokrat Partiye ne zaman girdiniz?

— Anadan doğma demokratımdır...

— Yaaa... Demek bizim gibi sonradan olma değilsiniz.

Martine Carol, üç günlük kâğıdını temin etmiş, üstelik de resmî ilân almış gazete sahibi gibi hayatından memnundu.

— Eteğinizi kaldırır mısınız, artistik bir pozunuzu çekeceğim, dedim.

— Şimdi yorgunum, olmaz, otele gelin, dedi.

— Hangi otele? diye sordum.

— Hilton'a, dedi.

— Keşke Sirkecideki Aynalı otele, yahut Tophanedeki banyolu otele gitseydiniz, daha iyi olurdu.

— Neden? diye sordu.

— Ben Hilton'a gelemem de...

Bir daha:

— Neden? diye sordu. Bir daha cevap verdim:

— Kravatım yok da...

— Birisinden ödünç alırsınız, dedi..

— Eski borçlarımı ödemedim, diye kimse ne ödünç veriyor, ne de borç veriyor, ne de kiralıyor.

Otomobiline binerken:

— Bir sual daha, dedim, Paris'te turfanda hıyar çıktı mı?

— Siyasetle uğraşmıyorum, dedi...

Bindiği araba kalkmak üzereydi, kendimi tekerleklerin altına attım:

— Çiğne beni Martine Carol, dedim, ya soruma cevap ver, ya tekerleklerinin altında can vereyim..

— Çok matrak adamsın, dedi.

— Teveccühünüz, o sizin kendi iyiliğiniz, diye cevap verdim.

— Sulu erkeklere biterim, otele gel de konuşalım, dedi.

Zevk sahibi kadın başka oluyor. Kuru erkek olmadığıma sevindim. O gece ne çektiğimi ben bilirim. Sabahı zor ettim. Koskoca Sarışın bombaya eli silâhsız, bomboş gidilmez ya... Hiç olmazsa çiçek götürmeli. Çiçekler de pahalı. Hemen Beyazıt - Aksaray yolundaki Patrona Halil hamamının tepesine tırmandım. Oradaki nebatat bahçesinden bir demet otla, biraz da papatya, aslanağzı filân kopardım, bir demet yaptım. Doğru Hilton'a..

Martine Carol'un dairesinin kapısına gazete fotoğrafçıları birikmişler, anahtar deliğinden üzel artistin resmini çekmeye çalışıyorlardı. Onlara:

— Ayıp değil mi bu yaptığınız? dedim.

— Neden ayıp olsun! dediler.

— Yatak odanızda, haberiniz olmadan sizin resminizi çekseler, hoşunuza gider mi?

— Gitmez ama, biz bu resmi habersiz çekmiyoruz ki...

— Martine hanımın bundan haberi var mı?

— Tabii var. Kendisinin de haberi var, kocasının da... Kocası rejisör olduğundan pozları kendisi verdiriyor.

— Peki, neye karşısına geçip çekmiyorsunuz da, böyle anahtar deliklerinden uğraşıyorsunuz?

— Öyle olduktan sonra, gider fotoğrafhanede çektirir. Marifet, onu delikten çekmekte. Gazetecilik bu, kolay mı?

— Durun, şu delikten bir de ben bakayım! dedim, gözümü anahtar deliğine uydurunca şaşırdım.

— Yahu, sizi mahkemeye verirler, dedim.

İçlerinden ufak tefek, ecinni çarpmış kılıklı biri:

— Daha iyi ya, dedi, patronun hoşuna gider. Muhalefet yaptık gazete satmadı. Dünya şampiyonu Kazıkçı Bekir pehlivanla, Hergeleci Halil pehlivanın hayatlarını yazdık, gazete satmadı. Sultan Aziz öldü mü, kaldı mı diye tarihi tefrika koyduk satmadı. Hazreti Süleymana ait dini tefrika koyduk, yine satmadı. O zaman patron, bir de müstehcenden mahkemeye düşelim bakalım, satacak mı, dedi. Eğer yine de satmazsa, hükûmeti tutan tarafsız gazete olup resmi ilân alacağız .

Epey bilgi edinmiştim. Kapıyı vurup, içeri girdim. İçerde Martine Carol, bir erkek kalabalığının arasındaydı.

— Kocanız hangisi? diye sordum.

Salonun köşesindeki pencereden arkası dönük, dışardaki bayrak direğinin şairane manzarasını seyreden adamı göstererek,

— İşte!.. dedi.

Zaten yabancı ve garip duruşundan bu adamın, Fransız sarışın bombasının kocası olduğunu anlamalıydım. Martine Carol, öbür erkekleri göstererek:

— Bunlar da yabancı değil, dedi, hepsiyle az evvel tanıştık.

Sonra bana:

— Neye matineye gelmediniz, geç kaldınız? diye sordu.

— Zararı yok, suareye kalırım, dedim.

Sonra arka arkaya sormaya başladım:

Almanyada bir aşçı, yaptığı köftelere «Marilyn Monroe» yuvarlağı ismini verdi... (Gazeteler)

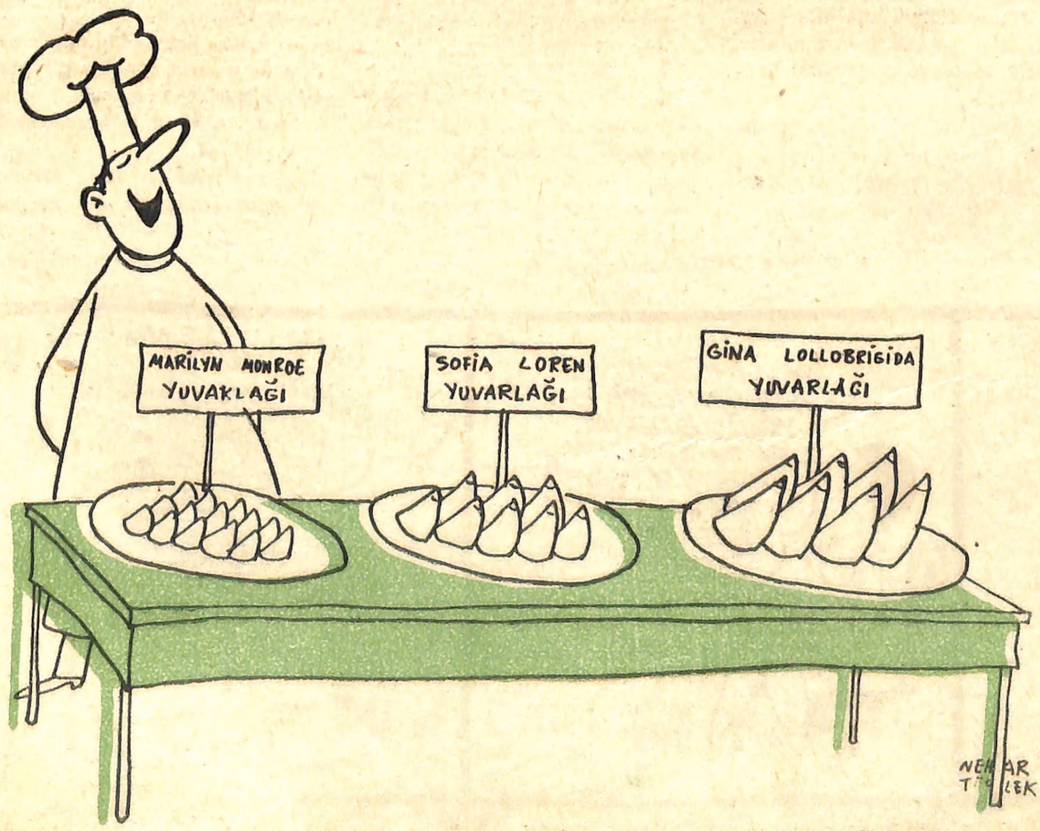

— Ye babam, ye!..

— Erkeklerimizi nasıl buldunuz?

— Maşallah, hepsi de turp gibi.

— Erkekliğimiz adına teşekkür ederim.

— Ben Türk erkeklerine bitiyorum.

— Kalp kalbe karşıdır. Renklerimizi nasıl buldunuz?

Martine Carol çok anlayışlı kadın.

— Valinizin cadde üstündeki evleri, dükkânları boyattırdığı renk leri soruyorsunuz değil mi?

— Vuy şeri..

— Badanalarınıza bayıldım doğrusu.

— Mersi boku. Bir hâtıra lütfeder misiniz?

Martine Carol, ebedî bir hâtıra sını verirken, sırtıma birisi vurdu:

— Ne var? diye sordum.

Arkamdaki:

— Haydi bayım, dedi, vaktin doldu. Daha kuyrukta bukadar adam sıra bekliyor.

Medeniyet icabı, ayrılmak mecburiyetinde idim. Kocasına teşekkür ederken:

— Allah bağışlasın mösyö, güzel bir bombanız var! dedim.

Röportajcı

○

HAYALET

İki deli karşılaştılar. Biri:

— Sen hayaletlere inanır mısın? diye sordu. Öteki:

— Tabii inanırım... ya sen?

Dedi ve cevabı beklemeden gölgeleşip kayboluverdi.

○

BİLSEN..

Avukat Rasim Cenani, ki Hürriyet partisinin Şişli bucak başkanıdır, karısını aldı, Muammer Karaca'ya gitti. Piyes bittikten sonra aşağı indiler. Rasim'in vestiyere elli lira verdiğini gören karısı, dehşete kapıldı:

— Ayol deli misin? dedi. İki buçuk lira diye ellilik verdin...

Rasim, bıyık altından güldü:

— Baksana adamın bana verdiği pardesüye? Yüz de versem değerdi...

— Şu giyinişlerine bak... Bunların moda denilen şeyden hiç haberleri yok mu?..

ÇARE

Rüstem, şirket müdürünün yanına girdi:

— Efendim, dedi, bana hemen müsaade edin. Karım dördüncü çocuğumuzu doğurmuş...

Müdür ona nefretle baktı:

— Yani, dedi, sen yok musun... Bir gün izin alabilmek için her şey yapabilirsin!

AYSEL BELLİ
ile
Ahmet MERTOĞLU

Dün gece «.....» sinemasındaki 4 numaralı locaya gittiler.

ARADAKİ FARK

Martine Carol'u gören bahtiyarlardan biri kendisine sordu:

— Dostlukla aşk arasında bir fark var mıdır madmazel?

— Tabii vardır, dedi Martine, biri gece olur, öbürü gündüz!

TİBİYEDEN PORTRELER:

Prof. Dr. Zeki Yalım

CESARET

Doktor Hilmi Ülgen, uzun zamandanberi İstanbula gelmemiş, binaenaleyh hayat pahalılığının dehşetli yükseldiğini, hayat seviyesinin yükselmesiyle karıştırmağı âdet edinmiş bahtiyar gafillerdendi. Geçenlerde nihayet geldi İstanbula ve çoluk çocuğunu alıp bir gazinoya gitti. Yediler, içtiler. Sonunda hesabı istediler. Garson bir tabak içinde ikiye katlanmış bir kâğıt getirince karısı sordu:

— O ne?

— Hesap...

— Neye açık getirmiyor?

Doktor, hesabı tetkik edince aklı başından gitti ve hiddetle:

— Cesaret edememiştir! dedi.

TİBİYEDEN PORTRELER:

Ord. Prof. Dr. Besim Turhan

Yaşasın ZÜĞÜRTLÜK

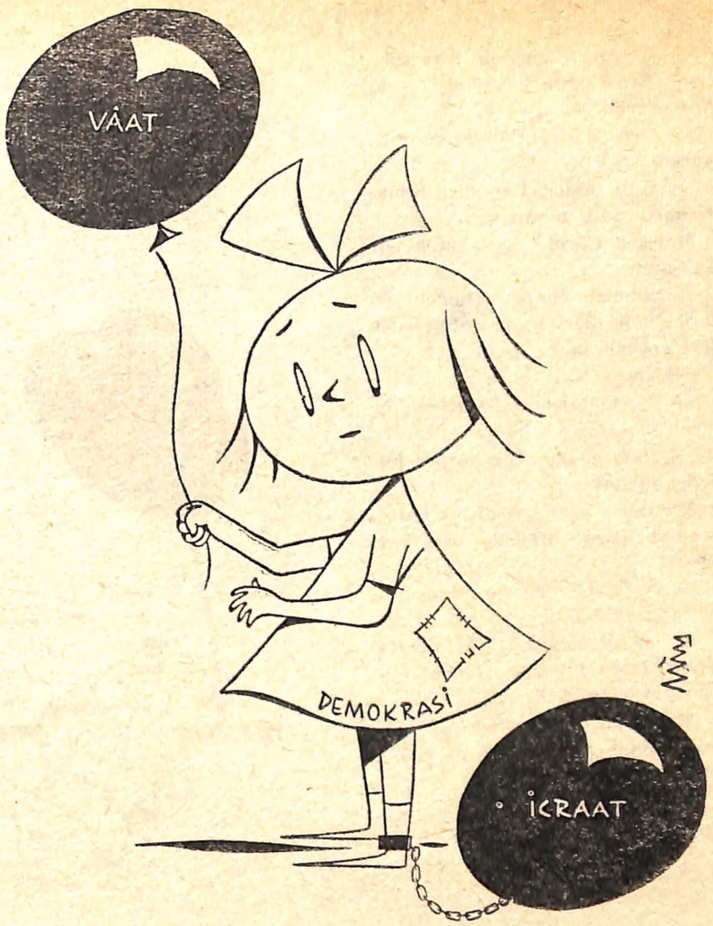

YAZISIZ!..

BANKADAN ev çıkıyor, bankadan apartıman çıkıyor, para çıkıyor, seyahat çıkıyor, ikramiye çıkıyor, hayat boyunca gelir, aylık çıkıyor, her şey çıkıyor. Ne çıkmıyor ki bu bankalardan? Yeter ki, bir yerden yüz lira uydur, koş hemen bankaya yatır. Şansın yokmuş ta, hiç bir şey çıkmamış diyelim. Ne kaybedersin? Paran yine para, üstelik faizi de işliyor.

Gel gelelim, seneler senesi ben işte o yüz liracığı bir araya getirip te bankalardan birine yatıramadım. Sıkarım dişimi, dayanırım dayanırım, seksen olur, doksan olur, tam yüz olacakken ille bir yerden bir dert çıkar, gider paracıklar.

Sanki paralar, biz bu adamın cebinde bir araya gelmiyelim, yüz lirayı bir arada görmesin, diye inat etmişler. Onlar inat etti, ben inat ettim, sonunda o yüz adet Türk lirasını bir araya getirebildim. Yine elimden gider korkusundan, hemen götürüp yatıracaktım ama, o akşam da bankalar kapanmıştı.

O kadar gözüm korkmuş ki, paralar cıva gibi tanelenip elimden kayıp gidecek sanıyorum. Görmemişin oğlu olunca ne yapar? Ben de öyleyim işte... Ne diye övünecekmişim, doğrusu bu.

Paracıklarımı yastığımın altına koydum, yattım. Bir türlü uyuyamıyorum. Yüz lirayı bir araya getirdim ya, artık durmadan ahkâm yürütüyorum:

— Azmin elinden hiç bir şey kurtulmaz. İnsan bir şey isterse mutlaka yapar. Yok az kazanıyorum, yok hayat pahalı, yok efendim geçim zor, bunlar hep bahane... Bak, nasıl yüz lirayı biriktirdim. Demek istesem iki yüz de, beş yüz de biriktirebilirim, bin de biriktiririm, on bin de...

Ondan sonra dalga geçmeye başlıyorum. Bin, on bin oluyor, on bin yüz bin oluyor, yüz bin yüz milyon oluyor. Boyuna dizi dizi sıfırları hizaya sokuyorum; sonra gecenin karanlığında onları sağdan üçer üçer ayırıp okuyorum: Yüz milyon, bir milyar, on milyar, yüz milyar... Evet, azmin elinden hiç bir şey kurtulmaz.

Yüz milyardan sonra?... Vay anasını, hayâlim orada pes ediyor. Şey... trilyon...

Eskiden gazetelerde milyonerlerin hayatını yazarlardı. Zamanımızda öyle milyonerler çıktı ki milyonlar bozuk para gibi kaldı. Ben önce milyoner oluyorum, sonra milyarder oluyorum. Daha sonra trilyoner... Dünya yüzüne şimdiye kadar trilyoner gelmiş mi? Yok... İşte ben trilyoner oluyorum. Milyoner, milyarder babam da olur. İş trilyoner olmakta... Trilyon be!... Birin önünde... efendime söyliyeyim... kafamı bir türlü toparlıyamıyorum ki... Parmağımla karanlığa bir «bir» çiziyorum, sonra yine parmağımla birin önüne sıfırları koyuyorum. Bir sıfır, iki sıfır, üç sıfır... beş sıfır... on sıfır, on bir... on iki, tam on iki tane sıfır... Ama birin önünde, ya ikinin olursa? İki trilyon. Sonra üç trilyon. Bir sıfır daha koyuyorum, otuz trilyon... Alt tarafı sıfır, elimi yorganın altından çıkarıp parmağımla karanlığa bir yuvarlak daha çiziyorum. Etti üç yüz trilyon. Sıfırlar, mahya gibi havada asılı duruyor. Bazısı kayıyor, düşüyor, kaçıyor. Yaramazları tutup yerlerine koyuyorum. Yine kaçıyorlar, yine tutuyorum. Hep demezler mi idi bize, parayı kazanmak bir şey değil, iş onu tutmakta diye... Sahiden öyle oluyor. Sıfırları bir türlü tutamıyorum. Bilya taneleri gibi kaçıyorlar, yuvarlanıyorlar. Ne yapsalar elimden kurtulamazlar, bir kere artık zengin olmağa karar verdim mi vermedim mi?

Var olmak veya olmamak... İşte bütün mesele bu. Azmin elinden hiç, ama hiç bir şey kurtulmaz.

Yataktan doğrulup bir cıgara içiyorum. Keyifle sıfırlarımı seyrediyorum. Maşallah hepsi de tombul tombul, fıstık gibi... Genç, güzel kadınların şeylerine, hani en iyi yerlerine, dudaklarına, kalçalarına, omuzlarına, bellerine, göğüslerine benziyor. Zengin olmak, insanın parası olmak ne de zevkmiş...

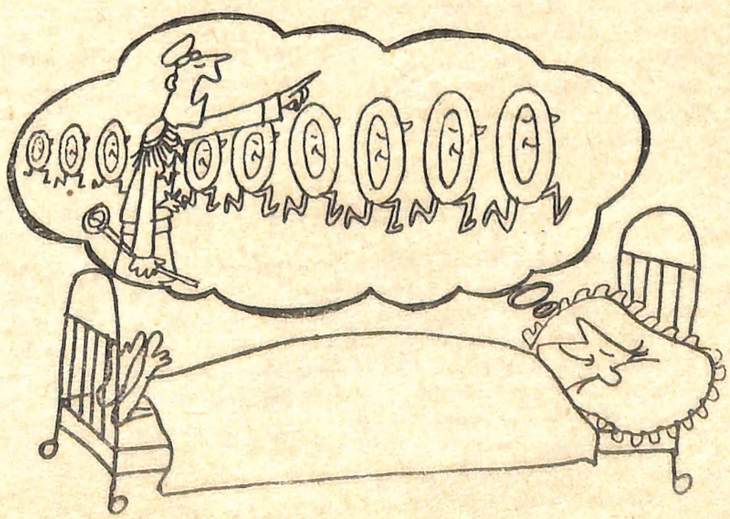

Güneş doğuyor. Hemen elimi yastığın altına atıyorum, yüz liram oracıkta. Doğru bankaya koşuyorum. Daha bankalar değil, dükkânlar bile açılmamış. Bankanın kapısında bekliyorum. Bir arkadaş rastlıyor:

— Ne o? diyor, ne oldu sana?

Demek insanın cebinde parası olduğu şıp diye suratından anlaşılıyor.

— Yooo... bir şey yok, diyorum.

— Gözlerin kanlanmış, rengin sararmış.

— Bu gece uyumadım da... Çok işim vardı, çalıştım.

Bankaya para yatırdığımı görmesin diye arkadaşımı savıyorum. Banka açılıyor. Korkarak içeri giriyorum. Aman Yarabbi... Ne büyük, ne süslü yer. Çiçekler, vazolar, güzel güzel kadınlar, şık beyler. Tavanda, duvarlarda koca koca avizeler... Saraya girdim sandım. İçerde belki yirmi kız, yirmi erkek memur var. Her taraf gıcır gıcır. Stil mobilyalar. İçime bir korku düşüyor. Demek bütün bu adamlar benim verdiğim paranın faizi ile geçinecek ha?... Bu koca binalar benim paracıklarımla, bu lüks eşyalar benim paracıklarımla, hesap makineleri, daktilolar hep benim paracıklarımla... Olmaz böyle şey... Ben para vereyim, onlar yaşasın.

— Buyrun efendim, bir emirleriniz mi var?

Ne kadar da nâzik insan bu bankacılar... Bu nezaket karşısında dönüp gidemedim. Paracıklarımı verdim. Güler yüzlü memur iki dakikada işimi gördü. Para cüzdanımdan başka, bir de hediye cep defteri verdi.

Dairede o gün arkadaşlar:

— Sen ayakta uyuyorsun!..

Diye takıldılar. Hiç birine yüz vermedim. Öğleyin, masa arkadaşım:

— Haydi lokantaya!.. dedi.

— Karnım tok, dedim.

Sabahleyin de bir şey yememiştim. İşten artmaz, dişten artar. Akşam bir simitle nefsimi körlettim. Bir gece önceden uykusuz olduğum için erkenden yatağa girdim. Başımı yastığa kor

komaz sıfırlar cirit oynamaya başladı. Tekrar dün gece kaldığım yerden başladım, yüz liradan...

Havada, şeffaf, ışıklı bir kelebek gibi bir sıfır uçtu, uçtu, geldi yüzün önüne kondu. Bin... on bin, yüz bin... milyon... Sıfırlar, sıfırlar, sıfırlar... Bir parmak oynatışta, bir sıfır yapıp, yerine oturtuyorum. Sonra onlara:

— Uslu durun! diyorum, ben öyle haylazlıktan hoşlanmam. Hayatta intizam esastır. Her sıfır kendi yerine, marş marş!...

Sıfırlar korkudan titreyerek yerlerine geçiyorlar. Bir general gibi komut vererek sıfırlarıma talim yaptırıyorum:

— Hizaya geeel!...

Sıfırlar yan yana diziliyor.

— Uygun adıım!... Marş!...

Rap, rap, rap!...

— Bir, ki, üç, dört, bin, yüz bin, milyon!...

Sıfırlara on dakika mola veriyorum.

— Sağoool!...

Diye bağırıyorlar.

Sıfırlara talim yaptırarak sabahı ettim. Sallana sallana evden çıktım. Ayaklarım kendiliğinden bankaya gitti. Sanki bana, banka batacakmış gibi geliyor, yahut bankayı sırtlayıp götürecekler, paracıklarımın üstüne oturacaklar.

Dairede arkadaşlar halime acıdı. Kimi:

— Avurdun avurduna çökmüş, hasta mısın? diye soruyor, kimisi:

— Rüyada gezer gibi bir hâlin var, diyor.

O gün de peynir ekmekle akşamı ettim. Uyku gözlerimden akıyordu. Erkenden yattım. Gözümü yumsam da, açsam da olmuyor. Sıfırlar gecenin içinde atıyorlar, mambo oynuyorlar.

Bankadan bir apartıman çıkıyor, apartımanı beş senelik peşin kira, ayrıca hava parasıyla kiraya veriyorum. Kendim ucuz bir yerde oturuyorum. Hemen aklıma geldi, ben bu eve yüz yirmi lira kira veriyorum, yazık değil mi? Hemen yarın sabah, ucuz bir yere taşınmalıyım. Kenar mahallelerde yirmi liraya bir oda bulurum. Ayda yüz lira bana kalır, bankaya yatırırım. Senede 1200 lira eder. On senede 12 bin, yüz senede 120 bin. Havadan para işte... Müsrifliğin sırası mı?

Yine sabahı ettim. Bankanın kapısından geçtim. Arkadaşlar eskisi gibi benimle ahbaplık etmiyorlar. Aman etmesinler. Çay kahve ısmarlamaktan kurtuldum, daha iyi. Leman telefon etti, kendim için:

— Bugün gelmedi, dedim.

Lemanla evlenecektim. Ama şimdi vazgeçtim. Bankaya para yatırdığımdan beri onu görmek istemiyorum. Evlilik daima mas raf kapısıdır.

EV..... SAHİBİ

Çeki taşı asılmış gibi göz kapaklarım kapanıyordu. Dosyanın üzerine başımı koyup uyumaya hazırlanırken sıfırlar, var yete kızları gibi karşıma dizildi. Uyumak ne mümkün...

Eve gidince uyku hapı almayı düşünmedim değil... Arkadaşlardan birinde varmış, hâlime acıdı, verdi. Uyku hapı da tesir etmedi. O gece, öyle zengin oldum, öyle zengin oldum ki... Sonra bir ara iflâs etmiyeyim mi? Bütün milyarlarım elimden uçtu gitti. İflâs eden milyonerlerin geleneğine uyup az kalsın intihar edecektim. Bankadaki yüz liram aklıma gelince intihar dan vazgeçtim. Yeniden zengin oldum. Öyle zengin oldum ki dünya yüzündeki bütün paraları topladım, kimsede metelik kalmadı. Gazeteciler gelip röportaj yapıyorlar.

— Nasıl muvaffak oldunuz?

Nasıl muvaffak olduğumu hiç söyler miyim?

— Çalışmakla... Hayata beş para sız **atıldım...**

Diye bir konferans çekiyorum. Sonra iyilik etmeye başlıyorum. Parasızlıktan öldürdüğüm insanların çocuklarına bayram hediyesi çorap dağıtıyorum. Hasta işçiler için günde bir öğün piyaz verdiriyorum. Elinden topraklarını aldığım köylülere avuç avuç toprak dağıtıyorum. Yapmadığım iyilik kalmıyor. Herkes benden «ne iyiliksever, ne hayırsever adam!..» diye bahsediyor.

O gece de iyilik yapmakla sabahı ettim. Açlıktan, uykusuzluktan ayakta zor duruyordum. Doğru bankaya gittim. Cüzdanı memurun önüne attım:

— Versene sen benim yüz liramı!..

— Hepsini mi istiyorsunuz? diye sordu.

— Hepsini, hepsini!... diye bağırdım, yeter be!.. Eşimden dostumdan oldum, insanlığımdan oldum, sağlığımdan, saadetimden oldum... Allah kahretsin!.. Hay o paranın ben içine...

Sinirlerim iyice bozulduğu için, frenlerim boşalmıştı, kendimi tutamıyordum. Bütün banka memurları etrafımı aldı, beni yatıştırmağa çalışıyorlardı.

— Verelim Beyefendi, dediler.

Paramı aldım. Cebimde de sek sen liram vardı. Hemen bir lokantaya koştum. Ver ondan, ver ondan, ver ondan... Oradan en lüks otele... Üç gün üç gece uyumuşum. Oooh, dünya varmış be!... Bütün paramı ezdim.

Zenginlerin hâlini düşünüyorum da, kendime şükrediyorum. Zavallıların uykusuzluktan, açlıktan, iflâs korkusundan, batmaktan, hırsızdan neler çektiklerini ben bilirim.

Yaşasın züğürtlük!...

ATEŞ-SİN

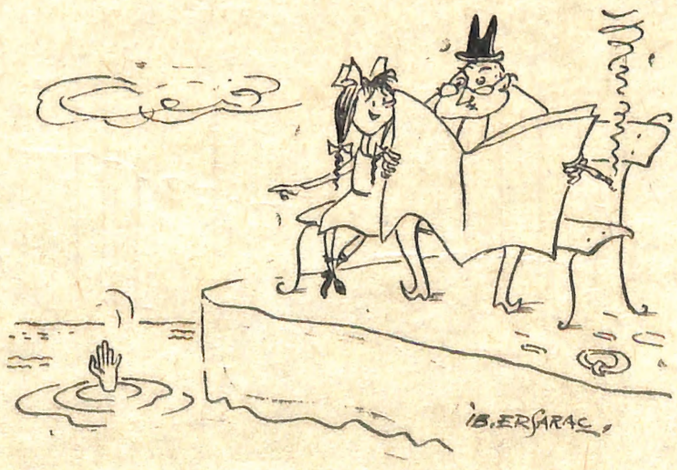

— Baba bak, biri «yeter söz milletindir» diyor!..

HAYATIM

Kocası, elinden bırakmadığı gazeteyle mutfağa girdi:

— Sana, o istediğin kürkü alsam, ne yapardın?

Birdenbire deliye dönen kadın, sevinçle onun boynuna sarıldı:

— Ah, bir tanem, hayatım...

— Tamam dedi, kocası, elindeki bulmacaya bakarak: yedi harfli, sevgi bildiren bir kelime arıyordum. Tamam, bu olacak...

Ve yürüdü gitti.

ADLİYE VEKİLİ AVUKATLARIN TOPLANMASINA İZİN VERMEDİ.. (Gazeteler)

Avukat — Ne bahtiyar hayvanlar!..

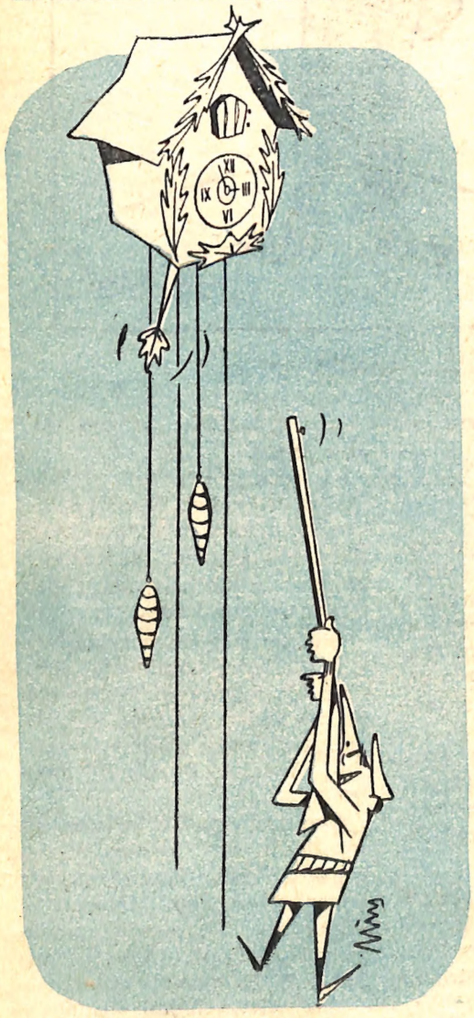

YAZISIZ!..

Allah Bereket Versin...

BEKÇİ Murtaza, arkadaşına seslendi:

— Husni, ola Husni...

— Ne ola ki Murteze?..

— Bağa bah, bah ileri bah... Görüng mü şu oputumandan çıhan herifi...

— Gorüyüm... N'olacah?

— Bağ ola, herif ipsizin biri... Sahın dirim, şu soyguncu serseri olmaya, ha?

— Yürü gel, peşine düşek... Naha, Nizandaşığa doğru yüriy...

Gerçekten de, Yaylâ apartımanının kapısından gölge gibi sıyrılıp çıkan, hırpani kılıklı, gençten biri, koltuğunda gazete kâğıtlarına sarılı ufak bir paketle Nişantaşına doğru hızlı hızlı yürümeğe başlamıştı. Hiç arkasına bakmadığına göre, takip edildiğinden şüphelenmiyordu bile. Murtaza:

— Allah gahretsin şu beğlik gun duraları... Nalçaları nasıl da ötiye garannıhta!

— Garannıhtan değel gurban, ıssız ortalıh da ondan... Sahat gaç senin?

— On bire geliy... Yürü len, herif zaptı...

Hırpani kılıklı genç Maçka tarafına sapmıştı. İki bekçi koşmağa başladılar. Köşeyi döndükleri zaman, gidenin epey yol almış olduğunu farkettiler:

— Gasavet çekme Husni, dedi, Murtaza, herif garağolun önüğden geçecek... Nasın olsa yakalarık...

Lâkin beklemedikleri bir şey oldu: Delikanlı geri döndü ve bekçilerin peşine düştüğünü anlayınca, daha rahat koşabilmek için koltuğundaki paketi attığı gibi tabanları yağladı.

— Seğert Husni... Al şu paketi de...

Hüsnü daha atikti. Paketi kaptı. Hem açıyor, hem koşuyordu:

— Yepyeni bir gat urba Murteze be...

Koşarak ileri atıldılar. Çaç gecedir peşini kolladıkları hırsızın ele geçeceğini, belki de birer maaş ikramiye alacaklarını düşünerek nalçalı kunduralarına sanki kanat takılmıştı. Hüsnü:

— Mürteze, göriyin mi soyha nasıl koşiyr... Tazı kimin köpoğlu...

Hırsız, Maçka Palas'ın önünden Bayıldım istikametinde alabildiğine uçarken bunlar da dönemece geldiler. Murtaza:

— Girdi kafese... dedi. Garaca daldı uyuz...

İleride, büyük ve boş bir garaj vardı, koşup kapısına dayandılar. Aralıktı. İçeri girdiler. Ama girmeleriyle taş kesilip kalmaları bir oldu. Hüsnü yavaş sesle:

— Garağola seğert Murteze... dedi. Biz kaliba hırsızların garagehine düştük...

Sahiden de, bomboş garajın iç gayet acaip bir kalabalıkla doludu. Boğuk bir pikap, ağdalı bi slow inliyor, hırpani kıyafetli, üsleri başları pelâspareler içinde kılı erkekli bir takım serseriler bi birlerine sarmaşmışlar, ayakta cezbe halinde, ağır hareketlerl sallanıyorlardı. Kenarlarda kilin ler, halılar seriliydi. Kiminin üzerinde yarı çıplak bir genç kız, göleri bitik, uzanmış, kiminin tepesinde elindeki şişeyi gırtlağına dimiş, yırtık pantalonlu bir sakal genç...

— Çabuğol Murteze...

Murtaza kapıdan sızdı. Acele acele acele Nişantaşı karakolun doğru uzaklaştı. Koskoca gara tamamen aydınlatmıyan mu ışıkları içinde, kapıda bir bekçin dikildiğini ilk farkeden genç b kız, daldığı şehvet hummasında zorla ayılarak:

— Aynasız var çocuklar... di bağırınca, Hüsnünün etrafına b rikti:

— Kimsin ulan, ne istiyorsu bizden?

— Elâlemi rahatsız etmeğe ut

Gazetelerden: Memurlar, günlük çalışmaları hakkında her akşam mesai raporu verecekler!..

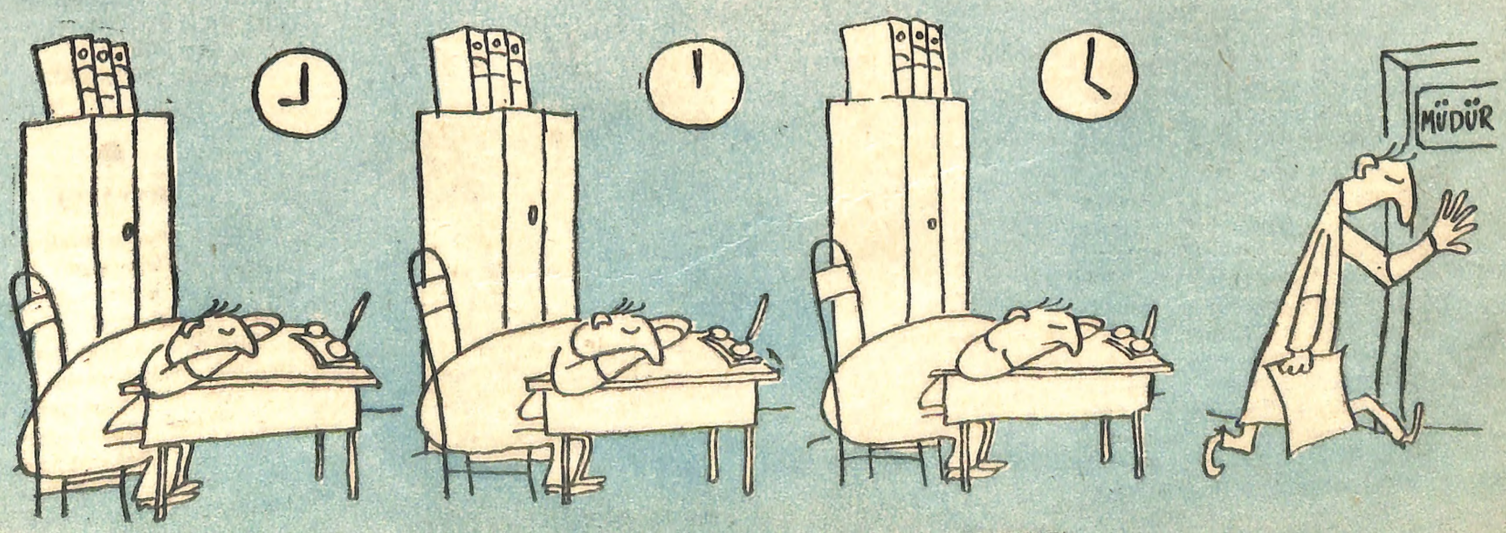

YAZISIZ!..

mıyor musun be?

— Yürü, hödük aleyhisselâm, çek arabanı bakalım...

Her kafadan bir ses çıkıyor, adamı alaya alıyorlardı. Hüsnünün kafası kızdı:

— Hedi ülen serseri alayı, diye bağırdı. Murteze garağoldan pulisleri alsın, görürüm fartanızı o zaman... Burası namuslu mehelle be. Istanbulun en kibar göşesi... Bura serseri yatağı mı ki?

— Ağzını topla Hüsnü dayı, diyen bir genç kız, ileri geldi. Beni tanımadın mı? Sen bize mi serseri diyorsun?

— Vay anam... Leylâ hanım sen misin? Ne ariysin bunnarın arasında?

O zaman hep birden kahahayı bastılar:

— Biz egzistansiyalistiz bekçi baba! dediler.

Hsnü mahçup olmuştu:

— Affidin, ben sizi tüm serseri bellemiştim. İçeri biri girdiydi de, onun peşine düşmüştük...

Sonra, süklüm püklüm geri döndü. Garajın tâ nihayetinde, takip ettikleri delikanlı, hiç tanımadığı bu kibar muhitte, kendisine pek benziyen iri gözlü, kılıksız bir kızın beline sarılmış:

— Bana gel be abla, diyordu, biz de sizdeniz... Allah razı olsun, beni şu hödüğün elinden kurtardınız!

— Hikâyeci —

— Hangi makinayı tercih edersiniz?..
— 1956 modeli Kadillak!..

Bayan Rehber Turist Gezdiriyor

AMERİKAN Kollejini bitireli beş sene oluyor. «Zavallı Kadınları Kurtarma Derneği» nde üç ay kadar çalıştı. Sonra derneğin vereceği balonun yeri meselesinde, öbür üyelerle aralarında prensip ayrılığı çıktı, dernekten ayrıldı. Bir müddet ekzistansiyalist oldu. Bir gece, başından vücut estetiğini bozan bir aşk kazası geçtikten sonra bundan da caydı. Bir ara «Yoksul Kedileri Barındırma Yurdu» kurmak için yüksek sosyetenin hayırseverlerinden iane topladı. Bir kaç ay çalıştıktan sonra, üçüncü defa nişanlandı. Nişanlısının babasının iflâsı üzerine, nişanlısı ile aralarında fikir anlaşmazlığı olduğundan ayrıldı. İntihar etmeği düşündü. Sonra vazgeçti. Rehber kursuna girdi. Türkçeyi her ne kadar iyi bilmiyorsa da, İngilizcesi su gibi, Fransızcası da kuvvetli olduğu için, kursu iyi derece ile bitirdi. Turistlere İstanbulu tanıtacaktı.

Büyük bir transatlantik limana geldi. Kursu bitiren otuz kadar genç kız turistleri karşıladılar. Hepsi de ihtiyar, içi geçmiş şeylerdi bunların. Bembeyaz saçlar, kalın gözlükler, kambur kemikler... Turistlerin içinden hoşuna giden, beğendiği bir gurup seçti, orta yaşlı dört erkek le yaşlı iki kadın, Bunlar hemen o gece dönecekleri için, şehri acele gezmek istiyorlardı. Hep beraber Köprüden geçtiler. Biri sordu:

— Bu nedir?..

Eminönü meydanındaki camiyi gösteriyordu.

Bayan Rehber:

— Cami, dedi.

— Ne camisi?..

Amma da meraklı adamlar!..

Bayan rehber:

— Türk camisi, dedi.

Meraklı turist tekrar sordu:

— Burda ne yapılır?

Bayan turist düşündü:

— Şey, dedi, paskalya olunca, bu uzun kuleler var ya, orada lâmbalar yanar...

Meraklı turist boyuna soruyordu:

— Adı ne, bu caminin?

Bereket versin tarih bilgisi kuvvetli olduğundan biliyordu.

— Yeni cami...

— Neden yeni cami diyorlar buna?

Ellinin körü diyecekti ama, yeni tanıştığı bir yabancıya karşı bu kadar egzistansiyalist davranmayı doğru bulmadı.

— Yeni cami de, onun için Yeni Cami diyorlar, dedi, bu cami yapılalı beş on sene oluyor.

Beyaz saçlı, baykuş yüzlü turist kadın:

— No, dedi, 1597 de Başmimar Davut Ağa tarafından yapılmaya başlandı...

Bayan rehber:

— Yes, dedi, yes.. Davut Bey yes ama, sonra biz bu camiyi bir kere daha yaptık.

Bayram olduğu için cami çok kalabalıktı. Turistlerden biri sormu:

— Ne var?

Ne derlerdi bunun Türkçesine? Tuh Allah cezasını versin..

— Bizim paskalya var.

Yaprakları dökülmüş ihtiyar kavak ağacına benzeyen erkek turist:

— Bayram, dedi...

— Hah... Yes... Bayram işte..

İçlerinden biri, başını bulutlara kaldırıp bayan rehbere sordu:

— Bu nedir?

Bu turistler de yeni konuşmaya başlayan çocuklar gibi, ne görseler soruyorlardı. Bayan rehber:

— Onlar kule, dedi. Caminin kuleleri...

Gözlüklü leyleğe benzeyen bir kadın turist:

— Minare... dedi.

— Yes... Minare...

Avluya girdiler. Yine bir şey sordular:

— Bu nedir?

Nerdeyse:

— Kör müsünüz? diye bağıracaktı.

Musluklardan sular akıyordu. Bayan rehber:

— Musluk, dedi, çeşme işte...

Kakavan bir turist:

— Sebil... diye düzeltti.

— Sebilin etrafındaki adamlar ne yapıyorlar? diye sordu.

— Bunlar mı?.. Misis, görüyorsunuz işte yıkanıyorlar.

Kakavan kadın düzeltti:

— Abdest alıyorlar...

Şeytan vur çantayı kafasına diyor. Madem biliyorsunuz, ne diye sorarsın? Öğlen olmuştu. Minareden sesler geliyordu. Yine o fırtınadan yolunmuş kavağa benzeyen turist:

— Kim bu? diye sordu.

Bunun bir adı vardı. Ne diyorlardı buna? Biliyordu ama, dilinin ucuna kadar geliyor, bir türlü söyliyemiyordu.

— Bu adam... şey... arapça şarkı söyler... tenor... yâni şantör...

Yine o gözlüklü leylek suratlısı:

— Ezan, dedi... Müezzin ezan okuyor...

— Yeees!...

Ezan'la meezini «müezzin» çok duymuştu ama, birdenbire sorunca hatırlıyamamıştı. İmtihanlarda da böyle olurdu.

Camiden içeri girerken kayyum önlerine terlik uzattı. Bayan rehber de turistlerle beraber ayakkabısının üstüne terlik giydi. İçeri girdiler. Şimdi yine bu meraklı koca çocuklar durmadan soracaklardı.

— Hu iz dis men? (Kim bu adam?)

Bayan rehber vallâhi de billâhi de bu adamı biliyordu işte...

— Namussuzum ki biliyorum, dedi içinden?.. Neydi bu herifin adı?

Bütün Avrupalılar, Amerikalılar bu adamlara «muhterem peder» derlerdi. Papasın bizim dincesi... Hah nihayet buldu:

— İmam...

Turistler onayladılar:

— Yes, imam...

İmamın durduğu yeri sordular, oyuk, yuvarlak bir yer. İşte burasını biliyordu. bayan rehber burasının da ismini... Durun bakayım, Mihran filân gibi bir şey... Bayan rehberi, yoluk tavuğa benzeyen çilli kadın kurtardı:

— Mihrap...

Bayan rehber:

— Yes... Mihran... dedi.

— Bu nedir?...

Caminin içinde merdivenle çıri soruyorlardı. Göğsünü gere kılan kürsü gibi mermer bir yegere cevabı yapıştırdı:

— Minder sör!...

Baykuşa benzeyeni:

— No, dedi, minber, minber..

Öfff!.. Su koyveriyordu bu turistler de. Bir daha böyle ihtiyar, çekirdekleri sallanan, içi geçmiş turistlere rehberlik etmiyecekti. O iyilik olsun, memleketi yabancılara tanıtsın diye egzistansiyalist kulübü bile bırakmıştı. Ha mimber, ha minder...

Turistler, duvarlardaki levhaları gösteriyorlardı:

— Vat iz diiis?

İşte nihayet bayan rehberin çok iyi bildiği bir şey sormuşlardı:

— Bunlar resim... Non figüratif tablolar...

Camiden çıktılar. Bayan rehber terlerini sildi. Sultanahmede doğru gidiyorlardı.

Kulağı Delik

«Bayan Rehber'in turistlerle Gülhaneparkı, Ayasofya ve Sultanahmette yaptığı geziyi okuyacaksınız!»

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

«Bebe Ruhi» gazetesinin başlığı,

BEBERUHİ

Akbaba'nın bu sayfasında okurlarımıza «Başlangıçtan günümüze kadar Türk karikatürü» hakkında fikir edinmeleri için örnekler veriyoruz. Şimdiye kadar Cem ve Sedat Nuriden örnekler verdik.

Karikatür uzun zaman memleketimizde hürriyet mücadelesinde kullanılan en kuvvetli bir silâh olmuştur. Hattâ istibdadın baskısından memleket dışına kaçan gençler, oradan mizah gazetesi çıkararak, Abdülhamit istibdadına karşı halkı uyandırmaya çalışmıştılardır.

Şimdiye kadar, memleket dışında Türkçe bir tek mizah gazetesi çıkmıştır. Adı «Bebe-Ruhi» olan bu mizah dergisinin başında Türkçe ve Fransızca şunlar yazılıdır:

Bebe Ruhi. No. 1. 25 kuruş, 5 frank. 100 para, 50 santim. Zarf derununda isteyenler için nüsha başına kırk para «20 santim» zam olunur. Her hükûmetin posta pulları makbuldur.

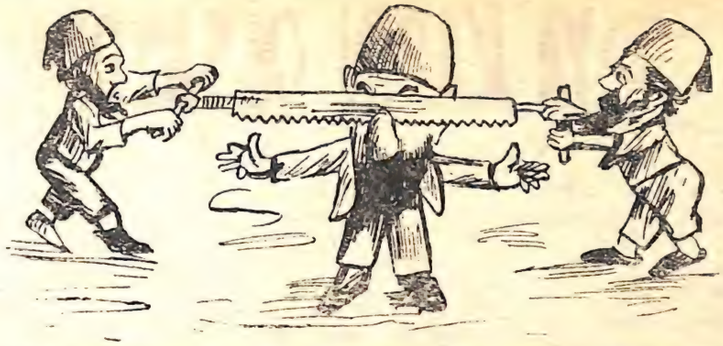

«Bebe Ruhi» gazetesinin birinci sayfasındaki karikatür. O zaman, yazı ve karikatürlerde «burun» Abdülhamid'in sembolü idi. Başlıkta ve karikatürde de Sultanın burnu belirtilmiştir.

Bebe Ruhi'nin 1 mart 1898 de ikinci sayısında çıkan karikatür. Bu karikatürü kimin çizdiğini bilmiyoruz, imza yoktur ve yazısız karikatürdür.

Ayda bir defa çıkar, Osmanlı mizah gazetesidir. 10 Ramazan-ül-mübarek 1315 — 1 Şubat 1898.

ADRES: Bébérouhi
Poste Restante, Plainpalais
Genève - Suisse

58 yıl önce İsviçrede çıkan bu mizah gazetesinin ömrü, eldeki kolleksiyonlara göre, pek uzun sürmemiştir. Dışarda çıkan gazetelerin yurd içine girmesi yasak edildiğinden, isteyenlere zarf içinde gönderileceği de gazetenin başlığı altına yazılmıştır.

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Hacıağa'nın iki kelimesi

☆ **Yazan: AHMET RASİM** ☆

BIRTLAMAK... Nereden kulağımda kalmış? Kime sordumsa bir türlü mâna söyledi ama, hariçten bir misâl getirerek o mânayı istediğim gibi şerh ve tesbit eden olmadı. (Cırtlamak) gibi sesli mastarlardan biri dediler. Aksi şeytan bu ya, hatırıma aynı vezinde, aynı edada (sırtlamak) geldi. İnanamadım. (Lehçe) ye baktım (!), yok... Orada yok ama, benim zihnimde bütün mânevi tedirginliği ile beraber varlığını ihsas edip duruyor! Kime sorsam, kime sorsam; derken bizim Hacıağa'yı görmiyeyim mi?... Evet, bilse bilse Hacıağa bilecektir. Zira taşralı, koyu bir Türktür.

Görür görmez dedim ki:

— Hacıağa, ben de seni arıyordum.

— Yine bir şey mi var?

— Var ya...

— Ne gibi?

— Türkçe bir söz... Bırtlamak ne demek?

Hacı kaşlarını kaldırdı, gözlerini dikti:

— Bırtlamak mı? Sen evvelki gün benimle beraber on buçuk vapurunda olmalıydın da, bırtlamak nasıl olurmuş görmeliydin. (Gamûş) bile bu kadar hoş anlatamaz...

Dedikten sonra:

— Senin anlıyacağın, bırtlamak meselâ olgunca bir eriği, şeftaliyi, zerdaliyi parmaklarının arasında şöylece sıkmağa davranırsın, davranır davranmaz çekirdeği bırt eder, fırlar.

İşte bırtlamak bu! (gülerek): Ama her zaman çekirdek bırtlamaz. Adamlar da bırtlar. O dediğin on buçuk vapurunda koca adam bırtladı.

— Ayıp bir şey mi yaptı?

— Yoook!... Ayıbı yapan yaptı ama öteki bırtladı.

— Nasıl?

Hacıağa burda enfiyesini çekti, silindi, mendilini kaidesi veçhile dürüp devşirdikten sonra

— Bilirsin a, bu vapur biraz kalabalık olur. Gün olur ki sıkışmadan nefesimiz daralır. O gün de biraz kalabalıktı. Böyle günlerde büyük kanapelere yedişer kişi oturabilir ama, oturanların içinde şişmanı, kalıplısı olur, elhâsıl yedi zayıfın, altı tombulun, beş şişmanın tam hakkıdır. Bu vapur, küll-ü ayıbından başka «Haydarpaşa» ya da uğrar, oradan müşteri alır. Ben, yiğenim ayakta duruyorduk. Sıramızdaki kanapede de altı tombul zat oturuyorlardı. Haydarpaşa'dan bir şişman adam geldi. Bir baktı, bir daha baktı, paltosunun eteklerini tuttu, çekti, toparladı. Bu altı kişinin orta yerine göz dikti. Kibar adamlar... Derhal anladılar.

Biraz daha sıkıştılar, ilişecek kadar bir yer gösterdiler. Bunlar gösterir göstermez, beriki zaten etekleri toplamış, hazır... Orada olup ta görmeliydin!.. O, koca kıçını, o ufacık yere iliştirir iliştirmez bütün vücudunu arkaya öyle bir veriş verdi, öyle bir gömülüş gömüldü ki iki yanında kalan üçer kişinin her üçü birden birer kere hıhladılar. Fakat sağ taraftaki, üçünün ortasındaki dayanıksızmış. Seninki tamam gömülür gömülmez, olduğu yerden, demin dediğim erik, şeftali çekirdeği gibi bırtladı. Adamcağız bir nefeste sıradan çıktı, sıyrılırcasına fırladı, iki ayağı üzerinde dimdik kaldı.

İşte evlât, bırtlamanın adam casi böyle olur!

— Ey... O adam bir şey demedi mi?

Hacıağa, Hasbinallah tarzında başını sallayarak:

— Belki diyebilirdi. Fakat onu bırtlatan baskı acaba kaç beygir kuvvetinde idi?... Biz dikkat ettik, of bile diyemiyordu.

YA KADIN OLSAYDIM

Yazan: Kadın değil

SELÂMET trikotaj fabrikasına kapıcı girdi. Aylığı 80 liraydı. 80 liraya bir adam değil, bir adamın dörtte biri bile geçinemezdi ama, o çalışkanlığına güveniyordu. Nasıl olsa çalışkanlığı günün birinde patronun dikkatini çeker, aylığını yükseltirdi. Kapıcı olacak adam değildi ama, dünyanın bu sıra, sîrazesi bozulmuş, altı üstüne gelmişti. Kapıcı bile olamıyacakların kapısında bir kaç kapıcı vardı. Kapıcılarla, kapıların sahipleri yer değiştirmişti.

Lise ikiye kadar okumuştu. Sonra, çok duyulan hayat dramları yüzünden o da okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Aylığını birazcık daha arttırabilmek için gece gündüz demeden çalışıyordu. Ah bir gece bekçisi olabilse... Fabrikanın gece bekçisi 200 lira alıyordu. İşi de kendisininkinden rahattı.

İnsan bir şeyi çok kuvvetle isterse, istediği olurmuş. Bir gün patron odasına çağırdı:

— Senin çalışmandan memnunum, dedi.

OTO - STOP!..

□

— Teşekkür ederim, sağ olun, diye cevap verdi. Patron:

— Evli misin? diye sordu.

Bir kabahati varmışçasına utanarak:

— Evet, dedi. Sonra, suçunu büsbütün itiraf edip rahatlamak için, başı önünde:

— İki de çocuğum var Beyefendi, dedi.

Patron hem acıdı, hem kızdı:

— Yaaa... Vah vah, dedi, peki nasıl geçiniyorsun?

— Zor Beyefendi.

— Sana bir iyilik yapayım. Hem kapıcılık, hem gece bekçiliği yapabilir misin?

— Yaparım efendim.

— Zaten, gündüzleri altı saat kapıda bekliyorsun. Sekiz saat te gece bekçiliği, eder on dört saat. Sana geriye kalıyor on saat, iyi mi?

— Teşekkür ederim Beyefendi.

— Sana gece bekçiliği için de ayda otuz lira veririm.

— Sağolun.

İki yüz lira aylıklı gece bekçisi, uykusu ağır olduğu için işten çıkarıldı, yerine o geçti. Gündüzleri kapıda duruyor, geceleri de devriye saati boynunda fabrikayı bekliyordu. Aylığı yüz on lira olmuştu.

İşine çok dikkatli idi, çok titizdi. Elbet bu patron da eşek değildi ya, onun gayretini bir gün görecek, geçim sıkıntısından kurtaracaktı. Meselâ, fabrikanın kâtibi olsa, ne kadar iyi olurdu. Kâtip üç yüz lira aylık alıyordu. İnsan bir şeyi çok kuvvetle istedi mi olur, derler, onun da bu arzusu oldu. Patron çağırdı:

— Senin çalışmandan memnunum, dedi, sana bir iyilik daha yapmak istiyorum. Geceleri nasıl olsa boşu boşuna duruyorsun. Yazı işlerini yapar mısın? Aylığına altmış lira daha ilâve ederim...

Düşündü. Eline demek yüz yetmiş lira geçecekti. Patrona:

— Allah ömürler versin, beyefendi, dedi.

Üç yüz lira aylıklı kâtip, düşünmekten, kahve ve cigara içmekten çalışmaya vakit bulamadığı için çıkarıldı. Onun işini de yapmaya başladı. Gündüz kapıda bekliyor, gece de fabrikayı beklerken, daktiloyu önüne alıyor, yazı işlerini yapıyordu.

Çok çalışıyordu. Bu patron da hayvan değil ya, elbet onun çalışkanlığını görecek, karşılığını verecekti. Fabrikanın hesap işleri memuru dört yüz lira alıyordu. Bir de hesap işleri memuru olsa... İnsan bir şeyi çok isterse olurmuş. Bir gün onu patron çağırdı:

— Bu zamanda size verdiğim yüz yetmiş liranın çok az olduğunu biliyorum, sizin aylığınıza biraz ilâve yapmak istiyorum, dedi.

— Teşekkür ederim Beyefendi, diye cevap verdi.

— Her halde boş zamanlarınız vardır. Evde boşu boşuna oturacağınıza fabrikanın hesaplarını yaparsınız.

— Yaparım Beyefendi.

— Pekâlâ, aylığınızı, kırk beş lira daha arttırdım.

Dört yüz lira aylıklı hesap işleri memuru, toplama yerine çıkarma, çarpma yerine de bölme yaptığı için işten çıkarıldı.

Şimdi eline ayda iki yüz on beş lira geçiyordu. Gündüzleri altı saat fabrika kapısında bekliyor, geceleri de sekiz saat bir yandan gece bekçiliği yaparken, bir yandan da daktilo yazıyordu. Gündüzleri evine gidince fabrikanın hesaplarını yapıyordu.

Çok çalışıyor, dikkat ediyor, aldığından fazla iş çıkarmaya gayret ediyordu. Şimdi gözü anbar memurluğunda idi. Anbar memuru dört yüz elli lira alıyordu. İnsan bir şeyi çok isterse olurmuş.

Bir gün patron çağırdı.

— Size bir iyilik yapmak istiyorum, dedi, anbar memurluğunu size versem, ne dersiniz?

— Minnettar kalırım Beyefendi.

— Pekâlâ, aylığınıza otuz beş lira ilâve yaptım. Gidin ambarı teslim alın!...

Ambara girecek bazı malları, yanlışlıkla evine götüren, dört yüz elli lira aylıklı, dalgın ambar memuru çıkarıldı. Onun işini de üzerine aldı.

Gece demiyor, gündüz demiyor çalışıyordu. Bu patron da artık öküz değil ya, elbet onun bu çalışkanlığını görecekti. Gördü de... Bir gün çağırdı:

— Çok teşekkür ederim, dedi, sizden çok memnunum... Çalışan kazanır. Kapıcılık size lâyık bir iş değil. Sizi, öbür vazifelerinize ilâveten fabrikama müdür yapıyorum.

Müdür mü?.. Şaşırmıştı. Çok tan beri gözü hep müdürlükte idi. İnsan bir şeyi çok kuvvetle arzu ederse olurmuş. İşte nihayet müdür de olmuştu. Patron:

— Aylığınıza doksan lira ilâve yapıyorum, dedi.

Kapıcılığı bıraktığı için, seksen lira kapıcı aylığı kesilmişti.

— Garsooon, şunları alıver!..

Buna karşılık, müdür olunca doksan lira fazla alıyor, eline iki yüz altmış lira geçiyordu.

Beş yüz lira aylıklı, fabrika müdürü, patronun daktilosuna sulandığı için çıkarılmıştı.

Fabrikada, kırk işçi, iki usta başı, yirmi de makine vardı. İşçiliği bilmezdi. Ustabaşılık yapamazdı, makinelerin yerine de kendisi çalışamazdı.

Fabrikanın idare kısmında kendisinden başka, bir patronun daktilosu kalmıştı.

İşten boş vakit bulabildikçe daktilo ile konuşurlardı. Daktiloya patronunu methederdi:

— Allah razı olsun, çok iyi adam. Seksen lirayla bu fabrikaya kapıcı diye girdim. Gece bekçiliğini verdi, aylığımı yüz on yaptı. Sonra kâtipliği de verdi, aylığımı yüz yetmiş yaptı. Sonra hesap işlerini de itimad edip bana verdi, aylığım yüz yetmiş oldu. Daha sonra ambar memurluğunu da verdi, aylığım iki yüz on beş oldu. Şimdi müdürlük te üstümde, iki yüz altmış alıyorum.

Daktilo da ona müdürü övdü:

— Ben bu fabrikaya kırk liraya temizlik için girdim. Sonra patronun çamaşırını yıkamak, evini temizlemek işini de aldım, aylığım altmış oldu. Sonra daktilosu da oldum. Aylığımı seksen liraya yükseltti. Yemeklerini pişirmeğe, ev işlerini görmeğe de başladım, aylığım yüz oldu. Sonra biliyorsunuz, patronun şeyi de oldum, aylığımı on beş lira daha arttırdı, yüz on beş oldu.

Bir gün daktiloya:

— Çok çalışıyorsunuz, çok yoruluyorsunuz, dedi.

Daktilo da ona:

— Siz az mı çalışıyorsunuz, dedi, size bu aylık az değil mi? Artmasını istemez misiniz?

Daktilonun yüzüne baktı. Fabrika idaresinde, daktilo ile kendisinden başka kimse kalmadığını, sonra da daktilonun yaptığı işleri düşündü:

— Yooo... dedi, artık aylığımın artmasını istemiyorum. Buna da şükür. Ya kadın olsaydım, ne yapardım? Patron seni de çıkarır, aylığıma yirmi lira daha ilâve ederdi... Yo, yooo... Çok memnunum. Ya bir de kadın olsaydım...

NE YAPSINLAR?

Belediye reisliği bütün dairelerine tamim göndererek, kadın memurlarının masa başında boyanmalarını, makiyaj yapmalarını yasak etmiş. Peki ama, bu bayancıklar suratlarını boyamasınlar, manikür yapmasınlar, ne yapsınlar? Büsbütün aylak mı kalsınlar? Belediye reisimiz bayan memurcuklarımızı iyice tenbel edecek.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

EYVALLAH

Saltanatı zamanında memlekete içki yasağı koymuş olan Sultan Mahmut, bir gün büyük bir Bektaşi tekkesini ziyarete gider. Bakar ki, tekkenin bahçesi, bağı gayet geniş. Bağda da dervişler üzüm devşiriyorlar. Padişah, bu üzümlerden şarap yapılacağını sezdiği için, şeyhin ağzını aramak maksadiyla sorar:

— Maşallah bağınız büyük. Buradan çıkan üzümleri satar mısınız?

Bektaşi şeyhi:

— Hayır şevketlûm, der, dervişler yerler.

— Ama bukadar çok üzüm yemekle bitmez ki...

— Artanı da kışın küplere basar saklarız.

— Küplere basılınca bu üzümler şarap olmaz mı?

O zaman Bektaşi şeyhi:

— Yooo, şevketlûm, der, Allahın işine karışmak haddimiz değil. O, nasıl dilerse öyle yapar. Biz âciz kullar da onun yaptığına eyvallah der geçeriz.

REMZİ GÖKER
Saraççılar Cad. No. 247
Kadın berberi — Edirne

CEMAATTEN KORKMUŞ

Bektaşi nasılsa bir vaizde bulunmuş. Hoca Allahın sıfatını anlatıyormuş:

— Allah ne yerdedir ne gökte, ne sağdadır ne solda, ne doğudadır ne de batıda...

Hocanın sözünü bitirmesini beklemeden Dede pabuçlarını sırtlamış. Camiden çıkarken biri:

— Erenler, ne oldu? Diye sorunca, Bektaşi:

— Sus, herif Allahı büsbütün inkâr edecek ama cemaatten korkuyor galiba!

Demiş ve oradan uzaklaşmış.

İNCİ ÜRÜN
Ruşenağa sok. No. 14
Kadıköy

NAMAZ, ORUÇ

Bir Bektaşiye sormuşlar:

— Baba erenler, namazı mı seversin, orucu mu?

Cevap vermiş:

— Orucu!

— Neden?

— Eeee, demiş, Bektaşi, oruç yenir, namaz yenmez ki!..

Hürriyet bulvarı Kayseri Apt.
Kat 2 Daire 4 - İtfaiye - İzmir

— Yahu, ev mi bulamadın da burayı tuttun?..

— Ne yapalım birader, doktor çocuğa et tavsiye etti, biz de kokusundan sebepleniyoruz!..

Yazan: Tülin Tuna. Aksaray Meçhul Asker sok. Ağaoğlu Ap. I. daire No. 7 — İstanbul. Çizen: M. Uykusuz.

TÖVBE ETTİM

Bektaşinin biri hamamda iyice yıkanıp temizlendikten sonra, duvarlardaki hamam böceklerini görerek: (Hey Allahım; bu pis böcekleri neden yarattın da böyle bir temizlenme yerine musallat ettin) diye şikâyette bulunur. Aradan bir kaç gün geçince, başı kel olur, sürdüğü ilâçlar, hiç bir fayda etmez. Nihayet, hamam böceklerini toplayıp ezerek, başına sürmesini sağlık verirler. Çaresiz kalan Bektaşi, söyleneni yapar ve iyileşir. Bu sevinçle başka diyarlar görmek hevesine kapılan Bektaşi, uzun bir deniz yolculuğuna çıkar. Yol boyunca dehşetli bir fırtınaya tutulan gemi, çatırdayıp sallanmaya başlayınca, ölüm korkusu ile bütün yolcular el açıp Allaha yalvarmağa başlarlar. Erenlerin cebinden rakı şişesini çıkarıp demlenmeye başladığını gören halktan biri, manzaraya dayanamaz ve (Bre zındık! Bu ölüm kalım anında cümlemiz Allaha yalvarıp niyaz ederken, sen rakı mı ziftleniyorsun?) diye üstüne yürüyünce, Bektaşi istifini bozmadan:

— Ben o işi bir kere yaptım, Allahın işine karıştım. Başım kel oldu, ondanberi tövbekâr oldum, der.

PİRÂYE ŞENTÜRK
Başiktaş Köyiçi Kazan sokak
No. 12 — Beşiktaş

YUMUŞAYAN ERİK

Bektaşinin biri Ramazanda erik yeyip gidiyormuş. Bu hali gören birisi:

— Yahu, müslüman olan oruç yer mi? demiş.

Bektaşi: «Oruçluyum» cevabını verince, öteki adam avurdunun şişliğini göstermiş ve:

— Ağzındaki nedir öyleyse, demiş.

Bektaşi şu cevabı vermiş:

— Erik be yahu, iftara kadar yumuşasın diye ağzıma aldım.

ÜLKER KUNT
S 5/C No. 2394 Haydarpaşa
Lisesi — İstanbul

Vadeli Tasarruf hesapları için

BEDAVA SİGORTA

Ayrıca bütün çekilişlere iştirak hakkı

*

TUTUM BANKASI

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

— Kimse bir şey demez mi?

— Demez olur mu?.. Ekmek parası oğlum... Her yerde derler ama, insanlar her yerde çalışır...

Hayat hakkında yüksek felsefeler yaparak Halıcıoğluna indik. Artık selâmette idik. Yakalanmak tehlikesi kalmamıştı. Gerçekten Andonun da dediği gibi, burada insanların kılıklarının, kıyafetlerinin pek birbirinden farkı yoktu. Bukadar insanı da serseri diye yakalayıp toplıyacak değillerdi ya... Bütün Halici dolaştık. Akşam olmuştu. Hava da inadına soğuktu.

Andon:

— Geceyi surlarda geçiririz, dedi.

— Üşürüz, olmaz, dedim.

Andon:

— Ulan zibidi, dedi, surlarda öyle kovuklar var ki, aileler bile oturuyor. Bir kaç gün, şu felâket geçene kadar burada saklanırız. Sonra işler tavsar. O misafir de kendi memleketine gider, ortaya çıkarız.

— Ben burada kalamam, siz kalın!.. dedim.

Maksadım, Kılıçali hamamına gidip, rahat bir gece geçirmekti. Kılıçali hamamının medhini çok duymuştum. Ben inat edince, onlar da benimle beraber gelmeğe mecbur oldular.

Karanlık basmıştı. Geceleyin yakalanmak tehlikesi azalmıştı. Bir tramvaya atladık. Yine de korkuyorduk. Gizlene gizlene Tophaneye geldik.

KILIÇALİ HAMAMI

Yokuştan bir koşu ver ettik kendimizi, tramvay caddesini ok gibi geçtik. Aralık sokakta sağdaki kapıdan içeri daldık. Burası Kılıçali hamamıydı. Bütün gün açık havada gezdiğimiz için daha kapıdan girer girmez, ıslak, buğulu, pis bir koku ile boğulacak gibi oldum. Kör Andon geniş bir nefes aldı, «Ooooh!..» dedi. Hamamın içinden kapıya doğru duman rengi bulut bulut bir koku geliyordu.

— Ulan Kör, pek mi hoşuna gitti burası?.. dedim.

— Ancak burada rahat bir nefes alabiliriz, dedi, burası serserilerin mekânı.

— Polis gelmez mi buraya?..

Kör Andon:

— Ulan şu havaya bak be!.. dedi, buraya polis, jandarma girebilir mi?.. Gaz maskesi takarlarsa ona bir diyeceğim yok...

İçerisi o kadar yıvış yıvış kötü kokuyor du ki, daha fazla giremedik, merdivenin kenarında durduk. Andon:

AKBABA'NIN MİZAHÎ ROMANI

— 16 —

— Şimdi alışırız, dedi, bir kere alıştık mı, artık mis gibi kokar burası... Artık dışarı çıkmak bile istemezsin de tekme, yumruk kovarlar.

Ali:

— Burası mikrop yuvası be, dedi, gebeririz burada... Dünya yüzünün bütün mikropları burada toplanmış.

Andon:

— Dalğa geçme ulan, dedi, burada mikrop ne gezer... Şu havaya bak, burada mikrop yaşıyabilir mi?

Merdivenin alt basamağında bir kıpırdama oldu. Karanlığa gözüm iyice alışmadığı için, bu kıpırdamanın ne olduğunu birden anlıeamadım. Dikkatle bakınca, bir tek basamakta çuvallar, çullar içinde üç insan vücudünün, birbirine kenet olduğunu gördüm. Bunlardan biri, saçı sakalına karışmış bir ihtiyar, bizim konuşmalarımızı duymuş olacak:

— Bana bak evlât, dedi, burada mikrop falan yaşıyamaz. Birinci Cihan Harbinde, bütün İstanbul hastalıktan, tifo salgınından kırıldı da, buraya bir tek mikrop giremedi.

Yanımıza bir adam sokuldu. Andona:

— Nereye? dedi, merdivenlere mi, külhana mı, soğukluğa mı, yoksa göbek taşına mı?..

Andon bize:

— Çocuklar üşüyorsanız, göbek taşına gidelim, en pahalı yer orasıdır, dedi.

Adam başına on beşer kuruş verdik, hamamdan içeri girdik. Gözüm yavaş yavaş karanlığa alıştığı için, etrafımdakileri seçebiliyordum. El, kafa, kol, bacak, gövde, baş, saç birbirine karışmış, karpuz sergisi gibi, insanlar birbirine karışmışlar, birbirlerine girmişler, yerlere uzanıp yatmışlardı. Merdiven basamakları, kapı arkaları, her yer dolu idi. Yürürken, yerlerde uyuyan insanların üzerlerine basmamak için dikkatli yürüyorduk. Asıl hamam içine gelince, Andon:

— Kıvrılalım bir yere, dedi.

Kendisini insan denizine bıraktı. Biz de onun gibi yaptık. Üç çift bacakla bir baş, iki ayak, bir gövdenin arasına sıkıştım, Andon:

— Bugün epey serseri toplamışlar da hamam tenha kalmış, dedi. Her zaman bunun üçü dördü kadar kalabalık olur.

Erkenden gelenler kurnaları kapmışlardı. Hamamın orasından burasından sesler geliyordu. Küfürler, bağırmalar ve para sesleri... Barbut oynuyorlardı. Barbut oynıyanlardan başka, büyük, belirli bir gürültü yoktu. Yalnız bütün hamamdan, mânasız bir uğultu yükseliyordu. Altımdan bir ayak kıpırdadı. Sonra bir adam doğruldu. Yanındakine:

— Vallâhi beş liraya değil, beş yüz liraya çekilmez bu, dedi.

Öbürü:

— Ne yapalım birader, dedi, patron fotoğraf istemeseydi, uyydurur uyydurur ya zardık. Ama, fotoğraf istiyor.

Aliye baktım, uyumuştu. Belki de bu pis havadan zehirlenmiş, bayılmıştı. Andon, başını birinin ayaklarına dayamış, horluyordu. Ben de uyur gibi yaparak, bu iki adamın konuşmalarına kulak verdim. Biri öbürüne:

— Yazının başlığını ne koyalım? dedi.

— «İstanbul Serserileri» koruz.

— Olmaz. Çekici bir başlık bulalım.

— «Serseriler Arasında Bir ay» nasıl?

— Çok güzel... Kaç tefrika olacak?

— Sen eğer çok resim çekebilirsen, bir sene yazarız.

— Bir gecede gördüklerini bir sene yazabilir misin?..

— Sen bana baksana!.. Bir sene değil, elli sene bile yazarım. Hem ben ezbere yazmıyorum oğlum. Müşahedeye daeanıyor yazılarım. Ben bir kere Adalet partisinin başkanı Feyzullah beyin hayatını yazdım, tam yüz altmış tefrika sürdü. Sonra Feyzullah bey beni uçakla Ankaraya çağırdı, ziyafet verdi. «Sizin yazdığınız eserden hayatımı okudum, öğrendim. Pek beğendim» dedi. Sonra beni çok kuvvetli muharrir olduğum için tebrik etti. Halbuki ben Feyzullah beyle yarım saat ya konuşmuş, ya konuşmamıştım. Feyzullah beye, (Sizin hayatınızı bir kitap yapmak istiyorum) dedim.

Feyzullah beyin muavini, memleketimizin siyasî tarihi bakımından böyle mühim bir esere çok ihtiyaç var, dedi. Hemen orada bir hesap ettiler. Bütün parti ocaklarına, bucaklarına beşer taneden, yüz bin kitaba ihtieaç var. Zaten dışarıda satılmıyacağı, kimse almıyacağı için yüz bin tane kitap basmağa karar verdik. Parasını peşin peşin verdiler. Ben de «Feyzullah beyin hayatı ve siyasî mücadeleleri» isimli tarihî eserimi kitap yaptım.

Sen şimdi bu serserilere gazeteci olduğu muzu çaktırma da, onlarla konuşmağa başlıyalım, dedi.

(Devamı var)

Yeni bir roman hazırlıyoruz!

Akbaba sevgili okuyucularının büyük bir zevk ile okuyacakları, pek tatlı, pek hoş, pek zarif:

Bir yaz romanı hazırlıyor!

Dünya Karikatürleri

MONAKODAN SON HABERLER :

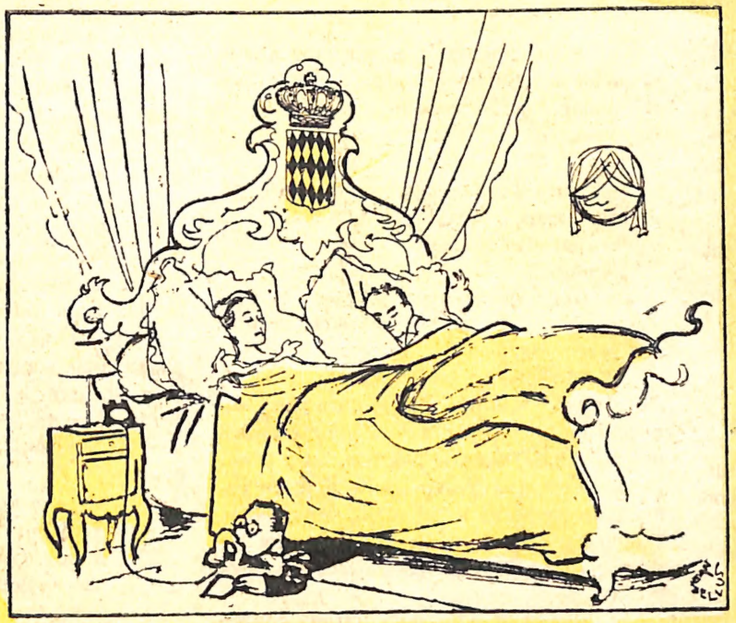

Gazeteci — Artık uykuya daldılar!...

— Fransız —

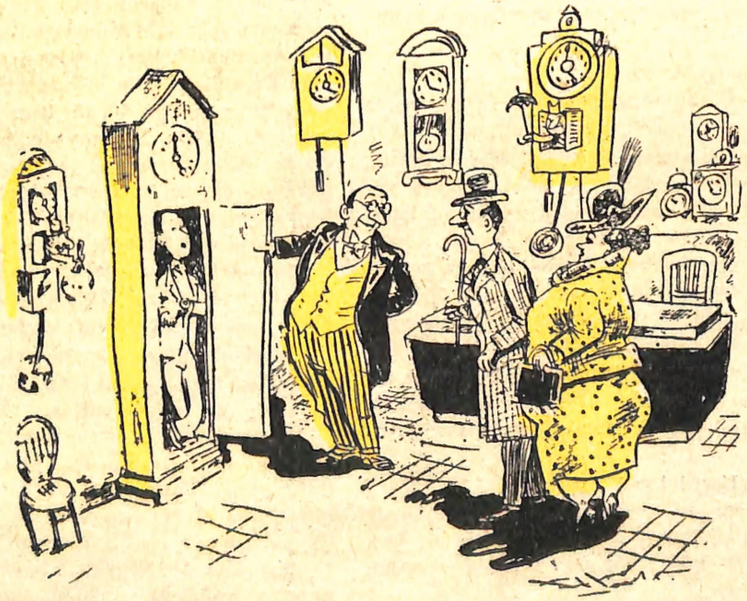

— İşte bu da dolaplı saat!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

Fevkalâde
bir ahçısın!..

GRAFİKA

Fırında pişen bu nefis balığı yedikten sonra, kocam bana böyle dedi. Ne güzel bir iltifat değil mi?

İşin güzel tarafı, bu yemek çok kolay hazırlanır: yeni SANA'yı kullandığımdanberi bütün yemeklerimde, en iyi tabiî mamulün nefasetini buluyorum.

Sana'nın şimdi tabiî bir lezzeti var!

FIRINDA LÜFER BALIĞI

Kullanılacak malzeme: 1 kilo lüfer, 250 gr. bezelye, 125 gr.lık bir paket SANA, 1 limon 2 adet domates, tuz, biber.

Yapılması: Ateşe dayanan cam tabağa, temizlenmiş, tuzlanmış lüferler yerleştirilir. Üzerine 1/2 paket SANA parça halinde konur, biber ve 1/2 limon suyu serpilir, domatesler dilim, dilim dizilir; balıklar, kızarıncaya kadar, fırında pişirilir. Haşlanmış taze bezelye veya konserve bezelye kalan SANA ile ısıtılır, balıkların etrafına konur. Limon dilimleri ile süslenir, sıcak olarak servis yapılır.

E. İREN

S43.

Akbaba Mizah Serisinin Onikinci Kitabı

YEPETAŞ

Aziz Nesin'in Yeni Hikâyeleri

Tanınmış karikatüristlerimiz tarafından resimlenen bu birbirinden güzel hikâyeler, bir mizah şaheseridir. Yakında çıkıyor.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

günde 6 tabletе kadar alınabilir

FAYDALIDIR!

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ **GRİPİN** KULLANINIZ

186

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

ÜÇ KATLI EV

Türkçenin en güzel romanı

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Fiyatı: 150 kuruş

AKBABA YAYINEVİ

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri:
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 221811

Abone: Sencliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Çocuğunuz olmuyor mu?
— Nereden olsun şekerim?.. Kocamın bütün ahbapları kendisi gibi!..

— İtalyan —